

#TIÄMPÄÄLLÄ KIRKON NUORISOTYÖN TYÖVÄLINEENÄ
Osallistujien kokemuksia tien päältä vuonna 2017

Meri Rontu & Werner Turunen
Opinnäytetyö, syksy 2017
Diakonia-ammattikorkeakoulu
Diak etelä, Helsinki
Sosiaalialan koulutusohjelma
Sosionomi (AMK) + kirkon nuorisotyönohjaajan virkakelpoisuus

TIIVISTELMÄ

Rontu, Meri; Turunen, Werner. #tiämpäällä kirkon nuorisotyön työvälineenä. Osallistujien kokemuksia tien päältä vuonna 2017. Helsinki, syksy 2017, 61 s., 5 liitettä.

Diakonia-ammattikorkeakoulu. Diak etelä Helsinki. Sosiaalialan koulutusohjelma, tutkinto: sosionomi (AMK) + kirkon nuorisotyönohjaaja.

Opinnäytetyön tarkoituksena oli kerätä ja arvioida #tiämpäällä-autosuunnistustapahtumaan osallistuneiden kokemuksia. Tavoitteena oli hyödyntää saatua tietoa tapahtuman kehittämisessä ja sen aseman vakiinnuttamisessa Tampereen seurakuntayhtymän yhteisessä nuorisotyössä. Tietoa kerättiin laadullisilla aineistonkeruumenetelmillä, pääosin teemahaastattelua mukaillevan, puolistrukturoidun kyselylomakkeen avulla. Hyödynsimme havaintojemme tukena myös etnografista lähestymistapaa varsinaisen tapahtuman aikana.

#tiämpäällä on vuosittain juhannuksena järjestettävä, neljä päivää kestävä autosuunnistustapahtuma, jonka aikana autoryhmät suunnistavat perinteisten tiekarttojen avulla ympäri Suomea rastilta toiselle suorittaen ryhmänsä kanssa erilaisia tehtäviä. Yöpyminen tapahtuu leirikeskuksissa ympäri Suomea. Matkan lopuksi rasteilta eniten pisteitä saanut joukkue voittaa seurakunnalleen kiertopokaalin. Tapahtuma on suunnattu erityisesti rippikoulun käyneille nuorille ja nuorille aikuisille.

Saadun palautteen mukaan osallistujat kokivat matkan aikana erityisen mieluisana monipuoliset rastitehtävät, uusien paikkojen näkemisen, luonnossa kulkemisen ja hauskanpidon ryhmäläisten kanssa. Keskeisinä matkan aikaisina oppimiskokemuksina mainittiin muiden ryhmäläisten mielipiteiden huomioon ottaminen, yhteisten toimintaratkaisujen löytäminen, yksilöllisten taitojen hyödyntäminen, oman mielipiteen ilmaisu sekä erityisesti tunteidenhallinta erimielisyyksiä kohdatessa. Yleisimpänä haasteena sekä voimavarana nousi esiin ryhmän tuttuus. Suurimpia onnistumisia osallistujat kokivat suunnistuksessa, ideoinnissa, heittäytymisessä sekä ryhmähengen ylläpidossa.

Tapahtuman järjestelyistä kiitosta sai erityisesti matkareitti, rastipaikat, leirikeskukset sekä tapahtuman yllätyksellisyys ja uudet elementit edellisvuosiin verrattuna. Kehitysajatuksiksi tapahtumaan ehdotettiin yhteisen ajan lisäämistä leirikeskukseen, lyhyempiä siirtymiä rastilta toiselle sekä ennakkotapaamista ennen matkalle lähtöä.

Asiasanat: elämyspedagogiikka, seikkailukasvatus, kokemusoppiminen, kirkon nuorisotyö, osallisuus

ABSTRACT

Rontu, Meri; Turunen, Werner. #tiämpäällä as a tool for church youth work. Participants' experiences from the road in 2017. Helsinki, Autumn 2017, 61 p., 5 appendices. Language: Finnish.

Diaconia University of Applied Sciences. Degree programme in Social Services. Degree: Bachelor of Social Services + church youth worker.

The purpose of this thesis was to collect and rate the experiences of the participants of #tiämpäällä 2017. The aim was to utilize the gathered information in developing the event and establishing it as a part of the general youth work in a Tampere parish. The information was gathered using qualitative methods, mainly in form of a semi-structured questionnaire. We also utilized the ethnographic way of approximation during the event.

#tiämpäällä is an annually organized, four-day-long car-orienteering event which takes place on the Midsummer Day. During the event, car teams orient around Finland using only traditional road maps, trying to find checkpoints and execute given missions. The teams overnight in camping centers around the country. At the end of the journey, the team with the highest score wins a trophy for their parish. The event is targeted especially for confirmed youth and young adults.

According to the gathered data, participants thought that executing versatile checkpoint missions, visiting new places, wandering in the nature and having fun with the group was particularly enjoyable during the trip. Some key learning experiences that occurred during the trip were linked by paying attention to other group members' opinions, finding common solutions for the problems, utilizing the unique skills of the group members, and expressing and controlling one's own feelings. The most common challenge, and also an asset, was the familiarity of the group. Some of the greatest accomplishments the participants experienced during the trip were success in orienteering, ideation, getting involved and maintaining the group spirit.

The most appreciated arrangements in the event were the final selection of the route, checkpoint destinations, choice of camping centers, new elements in comparison to previous years, and also the constant surprise factor during the event. The most often suggested development ideas were about increasing the time spent together at the camping centers in the evenings, shortening the distance between checkpoints, and adding a pre-meeting with the participants.

Key words: experiential education, outdoor adventure education, experiential learning, church youth work, participation

SISÄLLYSLUETTELO

1 JOHDANTO	6
2 NUORENA YHTEISKUNNASSA	8
2.1 Nuoruus.....	8
2.2 Nuorisotyö	9
2.3 Kirkon nuorisotyö.....	10
3 OPPIMISEN MONET ULOTTUVUUDET	13
3.1 Elämys- ja seikkailupedagogiikka.....	13
3.2 Seikkailukasvatus.....	15
4 VUOROVAIKUTUS IDENTITEETIN VAHVISTAJANA.....	20
4.1 Osallisuus.....	20
4.2 Osallisuuden psykologiaa.....	20
5 TAPAHTUMAN HISTORIA, NYKYTILANNE JA YHTEISTYÖTAHOT	22
5.1 #tiämpäällä-tapahtuman historia ja lähtökohdat	22
5.2 #tiämpäällä-tapahtuman nykytilanne	27
5.3 Turvallisuus ja ekologisuus.....	28
5.4 Messukylän ja Harjun seurakuntien nuorisotyö yhteistyötahoina	30
6 TUTKIMUKSEN TOTEUTTAMINEN.....	32
6.1 Tutkimuksen tavoitteet	32
6.2 Matkan järjestäminen	33
6.3 Aineiston keruu.....	35
6.4 Aineiston analysointi.....	36
7 TUTKIMUSTULOKSET	38
7.1 Osallistujien henkilökohtaiset kokemukset	38
7.2 Tiimityöskentely.....	41
7.3 Osallistujien kehitysajatuksia tapahtumasta	43

8 POHDINTA	45
8.1 Tulosten tarkastelu ja johtopäätökset	45
8.2 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys	49
8.3 Ammatillisen kasvun pohdinta	51
LÄHTEET	52
LIITE 1	55
LIITE 2:	57
LIITE 3	58
LIITE 4	60
LIITE 5	62

1 JOHDANTO

#tiämpäällä on Tampereen seurakuntayhtymän yhteisen nuorisotyön autosuunnistustapahtuma. Matka järjestetään vuosittain juhannuksena ja se kestää neljä päivää, jonka aikana 5-10 autoryhmää suunnistaa perinteisen tiekartan avulla ympäri Suomea rastilta toiselle.

Opinnäytetyömme tavoitteena oli kerätä ja arvioida vuoden 2017 #tiämpäällä-tapahtuman osallistujien kokemuksia tapahtumasta. Kokemusten keräämisen tarkoituksena oli saada tietoa, jonka pohjalta tapahtumaa voitaisiin kehittää tulevina vuosina niin, että se olisi osallistujalle entistä antoisampi. Tietoa kerättiin laadullisen tutkimuksen aineistonkeruumenetelmillä yksittäisten osallistujien kokemuksista. Olimme myös itse matkalla mukana rastimiesten roolissa, minkä kautta tutkimus sai etnografisen tutkimuksen piirteitä. Tämä mahdollisti kokemusten keräämisen mahdollisimman moniulotteisesti. Peilasimme kerättyä aineistoa myös omiin havaintoihimme ja seikkailukasvatuksen tavoitteisiin. Tutkimuksen toteuttamisen lisäksi osallistuimme tiiviisti matkan suunnitteluun sekä toteutukseen.

Tarve opinnäytetyölle tuli yhteistyötahoiltamme, Tampereen seurakuntayhtymän Messukylän ja Harjun seurakuntien nuorisotyöltä. Kokemusten kartoittamisen lisäksi tarvetta oli myös tapahtuman kirjalliselle dokumentaatiolle. Tähän asti tieto tapahtuman kulusta ja historiasta on ollut ainoastaan Messukylän ja Harjun seurakunnan nuorisotyönohjaajien omissa päissä, joten kirjallinen dokumentaatio koettiin tarpeelliseksi tapahtuman säilyttämisen kannalta.

Lähestyimme opinnäytetyötämme erilaisten teoreettisten lähtökohtien kautta. Näitä olivat esimerkiksi nuorena eläminen yhteiskunnassa, elämys- ja seikkailupedagogiikan tavoitteet ja tarkoitus sekä osallisuuden merkitys lapsen ja nuoren kasvussa ja arkielämässä. Valitsimme kyseiset aiheet, sillä ne avaavat lukijalle tapahtuman kohderyhmän ja järjestäjäorganisaation taustaa, ja auttavat ymmärtämään, mitä tapahtuma voi parhaassa tapauksessa antaa osallistujalle.

#tiämpäällä-tapahtuman kehittäminen ja säilyttäminen kirkon nuorisotyön työvälineenä on tärkeää. Se tarjoaa erilaisuudellaan vaihtoehtoista toimintaa esimerkiksi niille nuorille, jotka eivät muuten olisi mukana kirkon toiminnassa tai kiptävän ylläpitämistä niille, jotka olisivat pian tippumassa kirkon toiminnan ulkopuolelle.

2 NUORENA YHTEISKUNNASSA

2.1 Nuoruus

Nuoruus on lapsuuden ja aikuisuuden väliin sijoittuva kehitysvaihe, joka sijoittuu ikävuosien 12–22 välille. Nuoruusikä on siirtymäaikaa lapsuudesta aikuisuuteen (Aalberg & Siimes 1999, 55–70.) Nuoruusiälle tyypillistä ovat monet muutokset, joista keskeisimmät liittyvät fyysiseen kasvuun, ajattelun kehittymiseen sekä sosiaalisiin muutoksiin. Nuori alkaa myös itse ohjata omaa kehitystään entistä enemmän esimerkiksi koulutus- ja ammattivalinnoillaan sekä hakeutumalla tiettyyn kaveripiiriin ja harrastuksiin. Nuoruusiän valinnat luovat pohjaa elämälle, jonka nuori aikuisena elää (Nurmi 2014, 142–150.)

Varhaisnuoruuden aikana tapahtuva ajattelun kehittyminen on keskeisessä roolissa nuoren minäkuvan ja maailmankuvan muodostumisessa. Ajattelu muuttuu abstraktimmaksi ja yleistävämmäksi, jonka seurauksena nuori kykenee muodostamaan laajempia kokonaisuuksia asioista ja hahmottamaan paremmin omaa tulevaisuuttaan sekä omien tekojen vaikutusta siihen. Ajattelutaitojen kehittyminen luo pohjaa kiinnostukselle rakentaa laajempaa maailmankuvaa ja ideologiaa. Nuori myös oppii asettumaan enemmän toisen asemaan ja ymmärtämään, että muut voivat ajatella asioista eri tavalla kuin itse ajattelee. Tämä luo pohjaa nuoren moraalien sekä periaatteiden muodostumiselle (Nurmi 2014, 142–147.)

Nuoruusiän keskeinen kehitystehtävä on itsenäistyminen: hiljalleen irrottautuminen vanhemmista löytäen heidät uudelleen aikuisella ja tasavertaisemmalla tasolla. Itsenäistymisvaiheessa turvaudutaan myös yhä enemmän ikätovereihin vanhempien sijasta apua ja tukea tarvittaessa. Nuori saattaa usein jopa kokea vanhempansa esteeksi itsenäistymispyrkimyksilleen, jos he rajoittavat nuoren toimintaa. Kiistat vanhempien kanssa ovat yleisiä ja jopa tärkeitä kehitysvaiheessa (Aalberg & Siimes 1999, 55–56.) Vaikka perheen asema muuttuu nuoruusiässä, sen merkitys säilyy läpi ikävaiheen (Nurmi 2014, 148–160).

Myös keskeisenä tekijänä nuoren identiteetin ja minäkuvan kehittymisessä on muiden ihmisten konkreettinen palaute. Ikätoverien hyväksyntä, koulu- ja harrastusmenestys sekä esimerkiksi palaute ulkonäöstä ovat keskeisiä nuoren minäkuvaa määrittäviä tekijöitä. Minäkuva vaikuttaa merkittävästi siihen, millaisia toimintaratkaisuja nuori tekee haastavissa tilanteissa. Nuoruuden edetessä minäkuva hiljalleen vakiintuu ja integroituu suuremmiksi kokonaisuuksiksi. Tämän seurauksena nuoren minäkuva tulee vähemmän riippuvaiseksi hänen saamaansa konkreettisesta palautteesta (Nurmi 2014, 148–160.)

2.2 Nuorisotyö

Nuorisotyö on eri-ikäisten nuorten kanssa tehtävää, pääasiassa ohjattua ja tavoitteellista toimintaa. Nuorisotyö on luonteeltaan elävää ja moniulotteista, joten sitä voidaan hyödyntää monien organisaatioiden toiminnassa, kuten esimerkiksi kunnan tai seurakunnan työssä. Nuorisotyötä tekevillä organisaatioilla on oikeus päättää tekemästään työstä suurelta osin itse, joten sen luonne voi vaihdella eri organisaatioiden välillä. Nuorisotyötä ohjaavana tukipilarina toimii kuitenkin nuorisolaki (Nieminen 2008, 21–23.)

Nuorisotyön moniulotteisen luonteen vuoksi sen sisältöä on vaikea yleistää. Kuitenkin suomalaista nuorisotyötä tarkastelemalla sen toiminta voidaan jaotella neljään pääasialliseen tavoitteeseen ja tehtävään. Ensimmäinen yleinen tehtävä on nuorten liittäminen ympäröivän kulttuurin ja yhteiskunnan jäseniksi. Tällä tarkoitetaan esimerkiksi yhteisössä hyväksi todettujen tapojen, arvojen ja toimintamallien siirtämistä uudelle sukupolvelle. Nuoria kannustetaan myös esimerkiksi yhteiskunnalliseen osallistumiseen ja vaikuttamiseen (Nieminen 2008, 22–27.)

Toisena tehtävänä nuorisotyön on tarkoitus ohjata nuoren kehittymistä omaksi itsekseen. Tämä tarkoittaa esimerkiksi kannustusta itsenäiseen ajatteluun, oman persoonan kehittymiseen sekä yksilön ainutlaatuisuuden korostamiseen. Nuorisotyön kolmantena pääasiallisena tehtävänä on auttaa nuoria esimerkiksi oman persoonan tai sosiaalisten tilanteiden vaikeuksien kanssa. Tämän tarkoi-

tuksena on korjata nuorten elämänhallinnan ongelmia ja kohdistaa toimintaa heikommassa asemassa oleviin nuoriin. Jos nuorisotyön resurssit eivät ole riittävät nuoren ongelmien ratkaisemiseen, voi nuorisotyö olla myös polkuna pätevemmän avun pariin. Neljäntenä päätehtävänä on kannustaa nuoria osallistumaan itseään koskevien päätösten tekoon esimerkiksi nuorisojärjestöjen kautta (Nieminen 2008, 22–27.)

Nuorten aktiivinen osallistuminen tai syrjäytyminen yhteiskunnassa on altis muutoksille eikä se ole vakiintunut, kuten usein aikuisten kohdalla. Mahdollistetut osallistumisen muodot voivat parhaimmillaan tarjota nuorille mahdollisuuksia sekä yhteiskunnalliseen kiinnittymiseen että itsetunnon kohentamiseen. Jokainen nuori tarvitsee jonkinlaista tukea ja onnistumisen kokemuksia, harvalla nuorella on osaamista ja voimavaroja täysipainoiseen osallistumiseen ilman näitä tekijöitä. Tässä nuorisotyöllä on tärkeä rooli (Horelli 2008, 217.) Nuorisotyössä osallistumisella on monia syitä ja tavoitteita. Yleiset syyt liittyvät esimerkiksi tasavertaisuuden kohentamiseen päätöksissä, oppimisen syvenemiseen, psykologiseen kasvuun, mutta myös toimintaan sinänsä. Osallistuminen voi olla myös työllistymisen kanava, esimerkiksi vapaaehtoistyön kautta (Horelli 2008, 219 – 220.)

2.3 Kirkon nuorisotyö

Kirkon järjestämä nuorisotyö on luonteeltaan hengellistä toimintaa ja liittyy kirkon perustehtävään. Kirkon nuorisotyön hengelliset tavoitteet pyritään saavuttamaan ensisijaisesti kasvatuksen keinoin. Vakiintunut määrittely kirkon nuorisotyön kohderyhmästä on 7-29-vuotiaat lapset ja nuoret. Kirkon nuorisotyötä voidaan jakaa kohderyhmien mukaan esimerkiksi varhaisnuorisotyöhön, nuorisotyöhön ja erityisnuorisotyöhön. Kunnallisen nuorisotyön tavoin myöskään kirkon nuorisotyön määrittely ei ole yksinkertaista, vaan se koostuu useammasta osasta. Yksi tapa tarkastella kirkon nuorisotyön sisältöä on jakaa se kolmeen osaan. Nämä kolme osaa ovat hengellinen, pedagoginen ja sosiaalinen osa. Toimivassa nuorisotyössä nämä osat toimivat usein yhdessä toistensa kanssa luoden erilaisia kokonaisuuksia. Esimerkiksi diakonia käsittää niin hengellisen

kuin sosiaalisenkin osan. Toisena esimerkkinä on vaikkapa rippikoulu. Rippikoulutyössä on vahvasti hengellinen lähtökohta, mutta myös pedagoginen ja sosiaalinen elementti on jatkuvasti läsnä ja tärkeässä roolissa onnistuneen kokonaisuuden suhteen (Launonen 2008, 78–86.) Kirkon nuorisotyöhön sisältyy hengellisen näkökulman lisäksi samoja tavoitteita kuin muullakin nuorisotyöllä. Tämän vuoksi muiden nuorisotyötä järjestävien tahojen lisäksi myös seurakunnat tekevät laajasti yhteistyötä esimerkiksi koulujen, kunnan nuorisotoimen sekä kolmannen sektorin toimijoiden kanssa (Kallinen & Huttunen 2005, 307.)

Nuorilla aikuisilla tarkoitetaan karkeasti yli 20-vuotiaita henkilöitä, jotka vielä etsivät paikkaansa elämässä, eivätkä ole vielä perustaneet perhettä. Yläikärajaa nuorten aikuisten toimintaan osallistumiselle on tarpeetonta määritellä tarkkaan, ja mukaan voi tulla myös neljäkymmentä ikävuotta lähestyvä henkilö, jos hän tuntee olevansa toiminnassa kotonaan, eikä ryhdy vallanpitäjäksi karkottamien joukosta nuorempia aikuisia. Noin viisi vuotta rippikoulun jälkeen monet suomalaiset nuoret kohtaavat kirkkotiessään kuilun, jonka edessä he rupeavat etsimään vaihtoehtoisia kulkureittejä. Syitä tähän kuiluun ovat esimerkiksi oppilaitoksesta valmistumisen tuomat elämänmuutokset sekä lisääntynyt liikkuminen paikkakunnalta toiseen. Monille kirkon niin sanottu säännöllinen perinteinen toiminta, kuten messut ja raamattupiirit, eivät ole ensisijaisina kiinnostuskohteina, vaan nuori kaipaa matalan kynnyksen toimintaa, missä hän pääsee kohtaamaan ikätovereitaan ilman minkäänlaisia ennakko-asenteita. Toiminnan tulisi myös olla sellaista, mihin nuori voi huoletta osallistua huolimatta siitä, onko hän ollut mukana kirkon toiminnassa moneen vuoteen (Köykkä 2014, 186–199.)

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon strategia vuoteen 2015 oli otsikoitu Meidän kirkko, osallisuuden yhteisö. Vastaava aiempi viisivuotisstrategia oli nimeltään Läsnäolon kirkko. Osallisuuden käsite oli kuitenkin jo aikaisemmin esiintynyt vahvasti etenkin kirkon diakonian ja yhteiskuntatyön perusasiakirjoissa. Myös jo vuonna 1995 työalaa varten on julkaistu teos Vastuun ja osallisuuden yhteisö (Malkavaara 2011, 128.)

Osallisuus on tärkeää kaikenikäisille ihmisille. Etenkin lasten ja nuorten osallisuuden toteutumisella yhteiskunnassa ja kirkossa on erityisen suuri merkitys

niin yksilölle itselleen kuin koko yhteiskunnan tai kirkon toiminnalle ja tulevaisuudelle (Nurmi 2011, 6.) Lasten ja nuorten kirkollinen osallisuuden vahvistaminen on kirkkomme elinvoimaiselle tulevaisuudelle avainkysymys. Osallisuuden vahvistamisen idea nousee kirkon arvopohjasta. Tämän vuoksi on olennaista miettiä, miten seurakunta mahdollistaa osallisuuden toteutumisen kaikilla tasoilla ja kaikissa ikäryhmissä (Rantala 2011, 139 – 143).

3 OPPIMISEN MONET ULOTTUVUUDET

3.1 Elämys- ja seikkailupedagogiikka

Suomen kielessä pedagogiikka-käsitteellä on monia eri merkityksiä ja käyttötapoja. Useimmiten pedagogiikalla tarkoitetaan tapaa järjestää opetusta ja siihen kuuluvia näkemyksellisiä kasvatuksellisia periaatteita (Karppinen & Latomaa 2015, 56 – 57.) Elämys- ja seikkailupedagogiikalla tarkoitetaan kasvatustermineitä, joilla pyritään korostamaan aistien harjaannuttamista, monitasoisten, syväisten, mielensisäisten tunteiden merkitystä sekä osuutta yksilön toiminnassa ja kasvatustilanteissa (Karppinen 2007, 79.) Elämys- ja seikkailupedagogiikka on lanseerattu Suomen koulutusjärjestelmään 1990-luvun alussa (Karppinen 2007, 83).

Elämys- ja seikkailupedagogiikkaa koskevassa teoreettisessa keskustelussa on nostettu esiin kysymys elämysten ja kokemusten välisestä suhteesta. Näistä kahdesta elämyksen käsitteen katsotaan olevan paljon laajempi. Kokemus yleensä yhdistetään aistein välittyneeseen havaintoon sellaisenaan, kun taas elämys liitetään paljon laajempaan sisältöön tai mieleen, joka kokemuksen subjektille tai itselle on merkityksellinen (Kivelä 2010, 52.) Kivelän mukaan elämyksen käsite on liitettävissä itse toimintaan ja kokemukseen. Elämyksen kattava määrittelyminen on haastavaa, sillä se on subjektiivinen riippuen tilanteesta, toiminnan kohteesta ja tavoitteesta (Karppinen & Latomaa 2007, 13).

Elämys-käsitteelle ei ole helppo löytää yhteistä kansainvälistä käsitettä. Koska elämys- ja kokemustoiminnassa käytettyjen käsitteiden sisällöt ovat monenkirjavia ja epämääräisiä, niin kansainvälisissä kuin kotimaisissakin keskusteluissa on todettu tarve elämys- ja kokemuskäsitteiden tarkentamiselle. Myös elämyspedagogiikan merkitys kaipaisi selkiyttämistä. Esimerkiksi elämys ja kokemuskäsitteiden suorat lainaukset ja käännökset saksan tai englannin kielestä suomen kielelle ovat moniselitteisiä, kun ne liitetään kasvatukseen, opetuksen ja oppimisen käsitteisiin. Tämän korjaamiseksi tarvittaisiin teoreettista ja käytännön keskustelua ja käsitteiden tarkennusta. Suomen kielessä elämys -käsite

voidaan tulkita kokemusten kirjona, jotka ovat mielikuvituksellisen laajat. Yksi saattaa kokea elämyksiä mietiskelyn, hiljaisuuden tai lukemisen avulla, toinen taas saa elämyksiä vain konkreettisesta korkean riskitason toiminnasta tai extreme-seikkailusta ja kolmas jostakin näiden kahden ääripään väliltä. Yksilö voi kokea elämyksiä myös mielen sisäisenä tapahtumana tai normaaleissa arkipäiväisissä ympäristöissä ilman ulkoapäin tuotua jännitystä (Karppinen & Latomaa 2007, 11 – 13.)

Elämys- ja seikkailupedagogiikan toiminta kohdistuu suurimmalta osin luontoon ja sitä ympäröivään ympäristöön. Maarit Marttilan etnografisessa tutkimuksessa, jossa tutkitaan elämys- ja seikkailupedagogista luontoliikuntaa opetussuunnitelman toteutuksessa, perehdytään muun muassa 1990-luvulla Suomessa levinneeseen elämys- ja seikkailupedagogiikkaan ja tutkitaan sen sovellusmahdollisuuksia opetuksessa opetussuunnitelmaa toteuttaen. Lisäksi Marttila perehtyy elämys- ja seikkailupedagogiikkaan liittyvään luontoliikuntaan ja tutkii menetelmän soveltuvuutta erilaisille oppijoille. Marttilan mukaan luontoliikunta on tärkeä osa elämys- ja seikkailupedagogiikkaa. Luontoliikunnan liittyminen elämys- ja seikkailupedagogiikkaan on vahva, sillä luonto itsessään tuottaa paljon elämyksiä siellä liikkuville. Vuodenajat eivät luonnossa liikkumista rajoita ja sellaisten luontoliikuntalajien skaala, jotka tuottavat elämyksiä ja kokemuksia, on iso. Elämys- ja seikkailupedagoginen luontoliikunta koetaan kokemukselliseksi oppimisympäristöksi, joka elämysten ja kokemusten antamisen lisäksi muun muassa edistää hyvinvointia ja terveyttä. Marttila myös toteaa, että elämys- ja seikkailupedagogiikka toimii menetelmällisesti arvokkaana ympäristökasvatuksen toiminta-alueena. Luontoympäristö on oivallinen oppimis- ja kasvukenttä erilaisten ympäristökysymysten pohtimiseen. Elämys- ja seikkailupedagogiseen menetelmään liittyvät läheisesti toiminnallisuus, toimintakokemusmenetelmät ja luonto- ja ympäristökasvatus sekä luontoliikunta (Marttila 2016, 27 – 31.)

Elämys- ja seikkailupedagogiikassa oppiminen kuvataan jatkuvaksi prosessiksi, joka perustuu elämyksiin ja kokemuksiin ja niiden analyysiin eli reflektointiin (Karppinen & Latomaa 2007, 12). Elämyksellisyys ja kokemuksellisuus on nähty tärkeänä osana ihmisen kasvua ja oppimista, erityisesti niillä lapsilla ja nuorilla, jotka ovat kohdanneet kasvun ja oppimisen ongelmia. Vapaa-ajantoimintaan,

etenkin matkailuun, liitettynä elämys on ollut tärkeällä sijalla (Karppinen & Latomaa 2007, 11.) Outward Bound Finland ry:n kotisivuilla elämyspedagogiikassa oppimista perustellaan ihmisen kokonaisvaltaisen kasvun ja oppimisen kehittämisenä sellaisten elämysten kautta, jotka sen mahdollistavat. Elämyspedagogiikassa pyritään tuottamaan yksilöille haasteita, joiden voittamisen kautta ihmisellä on mahdollisuus oppia ja kehittyä (Outward Bound Finland ry: Elämyspedagogiikka.) Juuri yllättävien ja uusien tilanteiden kohtaaminen saattaa käynnistää yksilössä suuriakin muutoksia ajattelussa. Oppija huomaa, että aiemmin opitut tavat ratkaista ongelmia eivät ole toimivia, vaan tarvitaan omien sisäisten mallien muokkaamista ja mukauttamista. Tämä on tärkeää oppimisessa, sillä sen avulla ajattelutapamme ja kuvamme maailmasta muuttuu (Marttila 2016, 51.)

Elämys- ja seikkailupedagogiikassa ihminen nähdään kokonaisuutena. Niiden ytimen muodostavat kokonaisvaltainen, reflektiivinen, kokemuksellinen ja tiedon rakentamisen oppiminen. Pää, käsi ja sydän edustavat kyseisen pedagogiikan syvintä olemusta, josta pääsemme ihmisen näkemiseen kokonaisuutena (Marttila 2016, 47.)

3.2 Seikkailukasvatus

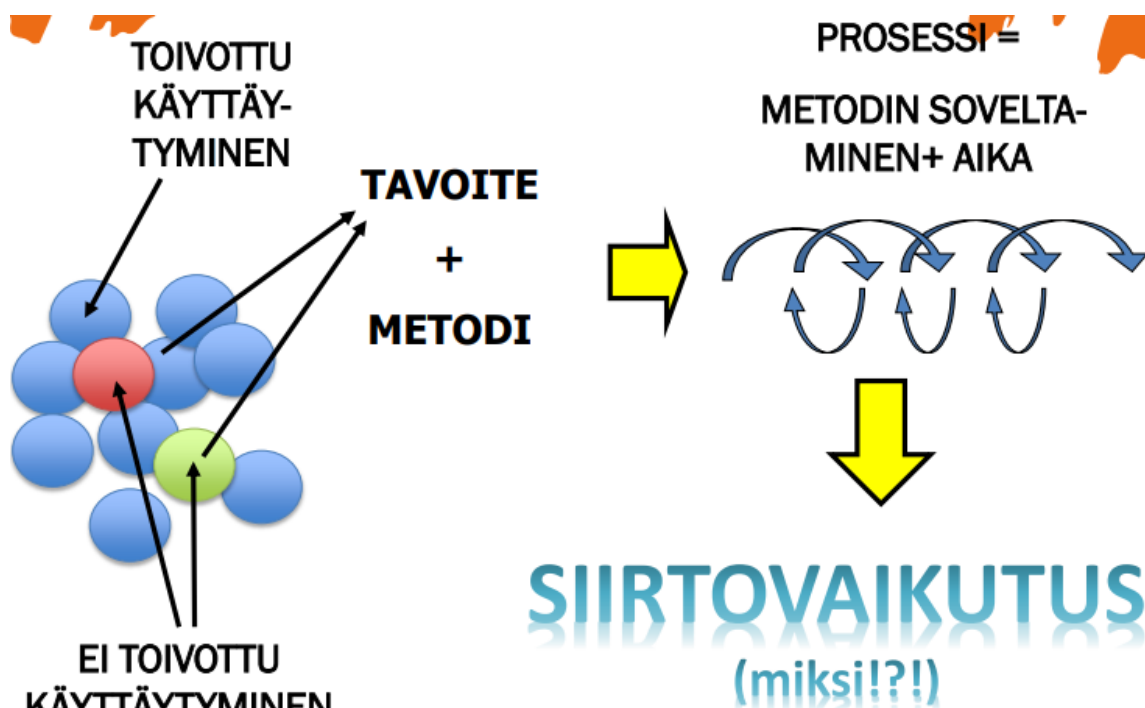
Seikkailukasvatuksella tarkoitetaan seikkailullisia aktiviteetteja hyödyntävää turvallista, tavoitteellista ja ohjattua toimintaa, joka tähtää kokonaisvaltaiseen ihmisenä kehittymiseen. Sitä käytetään työmenetelmänä monella eri alalla, muun muassa oppilaitoksissa, nuorisotyössä, sosiaalityössä ja kuntoutuksessa. Tämän myötä toteutustavat, painotukset ja tavoitteetkin eroavat (Suomen nuorisokeskukset: Seikkailukasvatus.) Seikkailukasvatusta voi kuvata myös termillä käytännön seikkailupedagogiikka (Marttila 2016, 36).

Seikkailukokemusten tuottamista ja seikkailutoiminnan soveltamista hoito-, kasvatusta- ja sosiaalialojen työmuotona kutsutaan seikkailukasvatukseksi. Seikkailukasvatuksen tavoitteena on antaa henkilölle uusia kokemuksia, elämyksiä se-

kä oivaltamisia, joiden kautta ihminen oppii ymmärtämään itseään ja omaa toimintaansa ryhmän jäsenenä. Haastattelimme aiheesta Nurmijärven humanistisen ammattikorkeakoulun seikkailukasvatuksen lehtori Kai Lehtosta. Haastattelu korvasi paljon kirjoista saatua teoriatietoa, sillä Lehtonen on myös itse osallistunut alan teosten kirjoittamiseen. Saimme henkilökohtaisella tiedonannolla kirjaa laajemman katsauksen seikkailukasvatuksen teoriaan. Kai Lehtosen mukaan (henkilökohtainen tiedonanto 13.6.2017) seikkailukasvatuksen tavoitteet ovat tiedolliset, taidolliset ja sosiaaliset. Näihin kuuluvat muun massa tiedonhankintataidot, hankittavan tiedon merkityksen ymmärtäminen, tiedon arvottaminen ja kriittinen tiedonhankinta. Seikkailukasvatus on toiminnallinen, aktiivinen ja reflektiivinen metodi, jossa toiminnot ja tavoitteet lähtevät osallistujista, ryhmästä ja yksilöistä. Seikkailukasvatus on myös tavoitteenomaista, kehittävää toimintaa.

Seikkailukasvatuksen toiminta kasvattaa ihmistä etsimään uusia toimintatapoja eri tilanteisiin sekä kehittää henkilön mielikuvitusta ja luovaa ajattelua toiminnan ohella (Linnossuo 2007, 204). Kai Lehtosen mukaan (henkilökohtainen tiedonanto 13.6.2017) seikkailukasvatus ei ole extreme-lajeja, vaan se auttaa kehittämään ongelmanratkaisutaitoja ja ryhmätoimintaan liittyviä taitoja. Seikkailukasvatuksen metodit ovat luonteeltaan todella monipuolisia, minkä seurauksena on mahdollista päästä käsiksi moniin asioihin, kuten tunteiden käsittelyyn, paineensietokykyyn, tunteiden tunnistamiseen, sosiaalisiin taitoihin, ymmärrykseen miten elän muiden ja itseni kanssa, motorisiin ja fyysisiin taitoihin sekä kognitiivisiin taitoihin. Seikkailukasvatus opettaa selviytymään sosiaalisten ja tunne-elämään liittyvien ongelmien kanssa, antaa vastauksen yhteiskunnassa selviytymiseen ja ennaltaehkäisee syrjäytymistä. Lehtosen mukaan seikkailukasvatuksessa opetellaan niin sanotusti *learning by making* tai *learning by making mistakes*, eli kun opetettu teoria valuu käytännön läpi, jää oppi päähän. Tällainen opetusmetodi auttaa varsinkin niitä lapsia ja nuoria, joilla on vaikeuksia oppia perinteisen koulumallin mukaan. Seikkailukasvatuksen toiminnallisuus ja konkreettiset tulokset tuovat mielekkyyttä, hauskuutta ja motivaatiota osallistujalle.

Seikkailukasvatus antaa vapauden siihen, että miten juuri sä haluat tehdä tän jutun ja miten tää on sun mielestä järkevä. Rohkaistaan tekemään itsenäisesti. Elämysten kautta oppiminen on todella hienoa ja se antaa kaikille, niin osallistujalle kuin ohjaajallekin. (Kai Lehtonen, henkilökohtainen tiedonanto 13.6.2017)

KUVIO 1. Seikkailukasvatuksen lähtökohdat (Lehtonen 2016)

Seikkailukasvatuksen prosessia voidaan havainnollistaa esimerkiksi kuvion 1 mukaisella tavalla: olemassa on ryhmä, jonka jäsenillä on tiettyjä ominaisuuksia. Osa ominaisuuksista on toivottuja, mutta mukana on myös sellaisia ominaisuuksia, jotka vaikuttavat negatiivisesti ryhmän toimintaan. Tällaisia ominaisuuksia saattavat olla esimerkiksi ryhmän jäsenen sosiaalisen elämän ongelmat tai luottamuksen puute omaan toimintaan. Näiden ryhmätoimintaa haittaavien ominaisuuksien pohjalta luodaan toiminnalle tavoite. Tällaisessa tilanteessa tavoitteena voi olla esimerkiksi ryhmätaitojen, yhteistyökyvyn ja itseluottamuksen parantaminen. Tavoitteen saavuttamiseksi valitaan toiminnallinen metodi, jotta ryhmä pääsee käsiksi ongelmiin omien kokemustensa ja toiminnan kautta. Metodi voi olla esimerkiksi neljän päivän luontoretki pienryhmissä. Retken aikana ryhmä kohtaa jatkuvasti haasteita, joista ryhmän jäsenet eivät selviä itseseen, vaan kohdatut ongelmat täytyy selvittää yhdessä ryhmänä. Tällaisia haas-

teita voivat olla esimerkiksi teltan pystyttäminen, suunnistaminen tai ruoan hankkiminen. Kullakin ryhmän jäsenellä on omat yksilölliset ominaisuutensa, jotka tukevat toisten ominaisuuksia erilaisissa ongelmatilanteissa. Ongelmatilanteen selvittämisen jälkeen on tärkeää pitää ohjaajavetoinen reflektio ryhmän kanssa. Oleellista on selvittää, miten ryhmän toiminta on sujunut: mikä on mennyt hyvin, mitä voisi vielä parantaa ja mitä toiminnan parantamiseksi voitaisiin tehdä. On tärkeää, että ohjaaja ei anna vastauksia ongelmiin, vaan esittää pelkästään kysymykset, joiden pohjalta ryhmä pääsee itse pohtimaan mikä ryhmän työskentelyssä on jo nyt toimivaa ja mitä voitaisiin tehdä, että ryhmän toiminnasta saataisiin vielä aiempaa sujuvampaa ja tehokkaampaa. Seuraavan ongelmatilanteen tullessa vastaan ryhmä pääsee kokeilemaan käytännössä omia suunnitelmiaan siitä, miten ryhmän toimintaa saataisiin entistä sujuvammaksi. Tämän jälkeen prosessi jatkuu samaan tapaan ohjaajavetoisella reflektiolla, jonka jälkeen ryhmä itse jatkuvasti työstää ja kehittää omaa toimintaansa nähdessä myös oman kehityksensä matkan aikana. Prosessin aikana ryhmän jäsenet oppivat tuntemaan toisiaan jatkuvasti paremmin ja hyödyntämään toistensa erilaisia ominaisuuksia toiminnan optimoimiseksi (Kai Lehtonen, henkilökohtainen tiedonanto 13.6.2017)

Mahdollisimman tehokas seikkailukasvatuksen prosessi vaatii aikaa, eikä neljän päivän retki välttämättä riitä ryhmäprosessin läpikäymiseen kokonaisuudessaan, mutta se voi olla osa sitä. Varsinaisen toiminnan, eli esimerkiksi neljän päivän luontoretken päätyttyä, prosessiin tulee mukaan siirtovaikutus. Siirtovaikutus on se tekijä joka kertoo, kuinka tehokasta varsinainen seikkailukasvatus on ollut. Se on myös varsinainen syy, minkä takia seikkailukasvatusta tehdään. Siirtovaikutuksella tarkoitetaan kykyä siirtää luontoretkellä opittuja ryhmätyön sekä itsensä kehittämisen taitoja osaksi arkielämää. Tämä näkyy esimerkiksi luontoretken päätyttyä ryhmäläisen palatessa työpaikalleen tai vaikkapa kouluun: ryhmätöitä tehdessä tiimin kanssa tulee paremmin toimeen, luottamus ryhmäläisiin on parantunut, ryhmäläisten roolitus ja palautteen anto on helpompaa, ja yhteinen suunnittelu on entistä tehokkaampaa.

Seikkailukasvatuksen käsitettä osana kasvatus-, hoito- ja sosiaalialojen työmenetelmiä on alettu käyttää Suomessa 1980-luvun loppupuolella. Kai Lehtosen

mukaan (henkilökohtainen tiedonanto 13.6.2017) noihin aikoihin se oli enemmänkin erilaisten yhdistysten tai joidenkin yksittäisten oppilaitosten harjoittama toiminnallinen pedagogiikkametodi. Sen sijaan ulkomailla seikkailukasvatusta on toteutettu jo kymmenen vuotta ennen Suomea, esimerkiksi Englannissa, Saksassa ja Yhdysvalloissa. Siellä on huomattu jo aikoja sitten toiminnan hyödyt. Suomessa on hieman myöhemmin toteutettu useita seikkailukasvatusta hyödyntäviä kokeilu- ja kehittämishankkeita 1990–2000-lukujen aikana. Erityisesti 2000-luvulla tehdyistä tutkimuksista ja opinnäytteistä voidaan huomata seikkailukasvatuksen lisääntyvä akatemisoituminen, käsitteiden tarkentuminen sekä toiminnan arviointimenetelmien kehittyminen. Seikkailukasvatus on hiljalleen muodostunut osaksi jokapäiväistä hoito-, kasvatus-, sosiaali- ja nuorisotyötä (Linnossuo 2007, 201–202.)

Kai Lehtosen mukaan (henkilökohtainen tiedonanto 13.6.2017) seikkailukasvatusta kannattaa tehdä, koska se on niin vahvaa, toiminnallista ja tuloksellista. Se ottaa erilaiset ja heikot oppijat huomioon. Lehtosen mukaan seikkailukasvatus on todella inhimillinen ja humaani tapa oppia.

4 VUOROVAIKUTUS IDENTITEETIN VAHVISTAJANA

4.1 Osallisuus

Käsitteenä osallisuus saattaa viitata moniin asioihin. Se voidaan tulkita muun muassa kaikenlaisen osattomuuden, ulkopuolisuuden ja syrjäytymisen vastakohtaksi. Se viittaa kuulluksi tulemiseen ja oman yhteisön jäsenyyteen (Nurmi 2011, 6.) Osallisuus tarkoittaa tasavertaisuutta esimerkiksi koulun, harrastuksen tai järjestön muiden jäsenten kanssa.

Osallisuus antaa lapsille ja nuorille mahdollisuuden olla mukana yhteisöllisessä prosessissa. Osallisuudessa on kysymys syvällisestä, viime kädessä lapsen ja nuoren identiteettiin asti ulottuvasta kokemuksesta – jäsenyyden tunteesta omassa yhteisössä. Osallisuus korostaa vuorovaikutusta, jossa kaikki osapuolet kohtaavat toisensa ketään syrjimättä. Se perustuu molemminpuoliseen kuuntelemiseen. Osallisuus yhdistää toimijoita ja yhteinen toiminnan suunnittelu avaa uudenlaisen yhteisen toimintaympäristön (Rantala 2011, 139 – 140.)

4.2 Osallisuuden psykologiaa

Osallisuuden kokemukset ovat tärkeimpiä tekijöitä yksilön aidon persoonallisuuden ja luovuuden kehittymiselle: kokemus vahvasta yhteydestä omaan minuuteen, kyvystä saada aikaan muutoksia eli vaikuttaa ympäröivään maailmaan sekä varmuus omasta joukkoon kuulumisesta ovat mielenterveyden kulmakiviä. Vahvistamalla lapsen ja nuorten mahdollisuutta osallistua toimivana, tuntevana, ajattelevana ja luovana yksilönä kussakin elämän kehitysvaiheessa vahvistetaan hänen muodostumistaan kokonaiseksi yksilöksi (Mäkelä 2011, 14.)

Osallisuuden kokemuksen tunne syntyy jo niinkin varhaisessa vaiheessa kuin vauvana. Tämä kokemus vahvistuu esimerkiksi vauvan huomattua toisen ihmisen vastaavan riittävän usein ja riittävän ennustettavasti hänen viesteihinsä tavalla, joka ilmaisee lapsen viestin tulleen kuulluksi. Hoiva- ja leikkitilanteet ovat

vauvalle oivallisia osallistuvan vuorovaikutuksellisuuden tilanteita. Vuorovaikutusleikkiin osallistumisessa syntyy myös mielen hyvinvoinnin perusta (Mäkelä 2011, 15.) Kaikki tämä vaikuttaa myös yksilön muotoutuvaan minuuteen eli identiteettiin. Minuuden muotoutuminen jatkuu edelleen nuorella aikuisella – aivojen tärkeimmät minuuden kokonaiskuvaa muodostavat alueet kypsyvät vasta kolmannen vuosikymmenen aikana (Mäkelä 2011, 18.)

Osallisuus onkin aina syvimmältä olemukseltaan vuorovaikutuksellista. Lapsen ja nuoren yksilöllinen identiteetti muodostuu juuri osallistuvan vuorovaikutuksen tilanteiden kautta. Käsitteet omasta vuorovaikutuksesta muiden yksilöiden kanssa perustavat oman identiteetin. Juuri sen vuoksi jokainen, joka auttaa nuorta oppimaan, kehittymään tai löytämään omat vahvat ja heikot puolensa, omalta osaltaan vahvistaa tai heikentää nuoren kokemusta hänestä itsestään erityisenä ja arvokkaana. Kaikki osallisuuden tai ulkopuolisuuden kokemukset jättävät oman jälkensä, olivat ne sitten kuinka pieniä tai isoja (Mäkelä 2011, 16 – 17.)

5 TAPAHTUMAN HISTORIA, NYKYTILANNE JA YHTEISTYÖTAHOT

#tiämpäällä on neljä päivää kestävä autosuunnistustapahtuma, jonka aikana 5–10 autoryhmää suunnistaa perinteisen tiekartan avulla ympäri Suomea rastilta toiselle. Matka järjestetään vuosittain juhannuksena. Rasteilla 3–5 henkilöstä koostuva autoryhmä suorittaa tehtäviä, jotka dokumentoidaan videokameralla tai perinteisellä kameralla. Päivän lopuksi ryhmä luovuttaa järjestäjille dokumentointinsa päivän rastisuorituksista, minkä jälkeen ne pisteytetään. Matkan lopuksi parhaat pisteet kaikilta neljältä päivältä kerännyt joukkue voittaa kisan. Yhteensä rasteja on neljän päivän aikana noin 15. Ennakkoon matkan reitti pysyy kisaajilta salassa, ja seuraavan rastin sijainti saadaan selville vasta, kun edellinen rastitehtävä on suoritettu. Kokonaisuudessaan ajokilometrejä tulee noin 2000–2500 ja yöpymiset tapahtuvat ennakkoon varatuissa leirikeskuksissa ympäri Suomea. Jokaisen päivän alussa kisaajilta kerätään älypuhelimet ja tilalle annetaan puhelinmalli, jolla on mahdollista ainoastaan soittaa puheluita ja lähettää tekstiviestejä. Tarkoituksena on, että matkaa tehdään ilman navigointilaitteita tai internetiä, jotka saattavat antaa ison edun matkareittiä suunnitellessa tai tehtäviä suorittaessa. Jokaisessa autossa on oltava vähintään kaksi täysi-ikäistä kuljettajaa, jotta päivän aikana kertyvät ajokilometrit voidaan jakaa useamman kuljettajan kesken. Muuten kisaajien ei tarvitse olla täysi-ikäisiä.

5.1 #tiämpäällä-tapahtuman historia ja lähtökohdat

#tiämpäällä-tapahtuman perusti aikanaan entisen Tampereen Aitolahden seurakunnan silloinen nuorisotyönohjaaja Tuomas Perkiö. Tapahtuman historiasta ei ole olemassa kirjallista dokumentaatiota, joten tiedon saamiseksi haastatelimme Perkiötä tapahtuman historiasta ja kehityksestä nykypäivään Skypen välityksellä 11.9.2017. Seuraavat tiedot perustuvat Perkiön haastatteluun.

Tuomas Perkiön mukaan (henkilökohtainen tiedonanto 11.9.2017) hänen oma ideansa #tiämpäällä-tapahtumaan syntyi pääasiassa kahden aiemmin järjestetyn tapahtuman pohjalta. Ensimmäinen oli 90-luvulla Tampereen Hervannassa

järjestetty Femmaralli-tapahtuma, joka oli #tiämpäällä-tapahtumaa pienimuotoisempi. Tapahtumassa liikuttiin noin 200 kilometriä ja yövyttiin joka yö samassa leirikeskuksesta Tampereen lähistöllä. Toinen tapahtuma oli Helsingin Malmin seurakunnan järjestämä Suuri Seikkailu. Tämän tapahtuman ideana oli, että osallistujat liikkuvat ainoastaan julkisen liikenteen avulla. Matka eteni pisimmillään Ruotsiin asti. Näiden tapahtumien innoittamina Perkiön ideana oli yhdistää Suuren Seikkailun mittakaava sekä Femmarallin ajatus. Varsinaisesti tapahtuma ei siis ole ainutlaatuinen seurakunnan nuorisotyön historiassa, vaan tapahtuman perusidea on jalostettu versio jo ennestään toteutetuista tapahtumista. Perkiön mukaan se, miten tapahtuma lopulta muodostui, on kehittynyt kuitenkin omia teitään.

Perkiö kertoo, että ensimmäisen kerran #tiämpäällä-tapahtumaa suunniteltiin toteutettavaksi vuodelle 2013. Seinälle oli jo laitettu ilmoittautumislista tapahtumaa varten, mutta osallistujia tuli vain puolentoista joukkueen verran. Tapahtumaan liittyen oli jo aikaisemmin käyty paljon keskustelua nuorten kanssa ja kiinnostusta tällaiselle tapahtumalle löytyi. Kuitenkin suurin osa kiinnostuneista oli vielä sen verran nuoria, etteivät he voineet vielä täysin itse päättää reissulle osallistumisesta. Myöskään vanhemmat nuoret eivät lähteneet ajatukseen ja intoon mukaan tarvittavalla mittakaavalla. Seuraavana vuonna uusi ikäluokka ja monet kiinnostuneet pääsivät ajokortti-ikään, minkä seurauksena tapahtuma lähti käyntiin ja sen toteutus onnistui ensimmäisen kerran vuonna 2014. Samalla kertaa mukaan tulivat myös ne vanhemmat nuoret, jotka olisivat tulleet mukaan jo aikaisempina vuonna. Idean puhkeamisesta ja ensimmäisistä tapahtumaan liittyvistä puheista kului noin 1,5 vuotta siihen, kun tapahtuma saatiin järjestettyä ensimmäisen kerran.

Tapahtuman suunnitteluvaiheessa nuorilla oli suurta kiinnostusta tapahtumaa kohtaan, mutta samalla myös hieman epäuskoa, kuten usein uusien ja erilaisten ideoiden suhteen. Mietittiin, että katsotaan mitä tästä tulee: idea on hauska ja juttu on hyvä, mutta katsotaan, tuleeko tästä käytännössä mitään. Tämän vuoksi usein tapahtumien ensimmäinen kerta ei toteudu tai jää pienemmäksi, koska monet haluavat tarkastella ensin sivummalta, miten tapahtuma lähtee käyntiin. Sen vuoksi tapahtumaa on vaikea arvioida ensimmäisen kerran perusteella.

Kun tapahtuma sitten saatiin järjestettyä vuonna 2014, siitä muodostui loppujen lopuksi todella hyvä.

Perkiö kertoo, että ensimmäisenä #tiämpäällä-tapahtuman järjestämisvuotena rahallista avustusta ei saatu mistään, vaan tapahtuma oli lähes kokonaan omakustanteinen. Perkiö pystyi käyttämään pieniä määriä Aitolahden seurakunnan nuorisotyön rahoja esimerkiksi matkalla tarvittaviin varusteisiin. Tampereen seurakuntayhtymän yhteinen nuorisotyö maksoi ainoastaan järjestäjä-/turva-auton bensat. Tämän vuoksi nuorille järjestettiin mahdollisuus ansaita matkarahaa talkootyöllä, jos osallistumismaksu oli suuri este tapahtumaan osallistumiseksi. Tuolloin osallistumismaksu oli noin 90–100 euroa. Perkiö sopi Dammenbergin suklaatehtaan kanssa, että nuoret voivat mennä pakkaamaan suklaata, mitä vastaan he tienaa tietyn määrän rahaa omaan matkakassansa. Parhaimmillaan nuoret päätyivät tekemään niin paljon talkootyötä, että he tienasivat enemmän rahaa kuin osallistumismaksuun tarvittiin. Näillä ylimääräisillä rahoilla nuoret pystyivät kustantamaan esimerkiksi osuutensa bensoista sekä matkan ruoista.

Ensimmäisenä vuonna mukaan ilmoitauduttiin joukkueena, jossa tuli olla kaksi ajokortillista kuskia. Kirjoittamattomana yhteisenä herrasmiessääntönä pidettiin, että kussakin autossa tulee olla kaksi kuskia, eikä mielellään enempää, jotta autoihin jää tilaa myös nuoremmille, ajokortittomille osallistujille. Ensimmäinen reissu järjestettiin ainoastaan Aitolahden seurakunnan kesken, niin sanotusti ”omalla porukalla”. Tämän takia myös seka-autojen kokoaminen onnistui hyvin, sillä lähes kaikki olivat jossain määrin tuttuja toisilleen. Osa osallistujista kokosi myös vapaaehtoisesti autoryhmiä, joista ei tuntenut ennalta muita matkaan lähtijöitä. Osalla kiinnostuneista nuorista ei ollut mahdollisuutta lähteä matkaan osallistujana, joten heidät otettiin avuksi järjestäjäryhmään, jolloin myös he pääsivät osaksi uutta kokemusta.

Ensimmäisenä vuonna tapahtuman järjestämisprosessi oli myös hyvin erilainen kuin seuraavina vuosina. Suunnittelu aloitettiin vasta huhtikuun tienoilla, kun varsinainen tapahtuma pidettiin juhannuksena. Järjestäjät olivat miettineet jo ennalta joitakin erinomaisia rastipaikkoja. Tämän jälkeen varattiin leirikeskusia

ennalta suunnitellun reitin lähettyviltä. Loppujen lopuksi varmistuneet leirikeskukset muokkasivat matkareitin lopulliseen muotoonsa. Kaikki rastipaikat olivat ensimmäisenä vuonna miehittämättömiä, ja järjestäjäauto kiersi matkareittiä niin, että se sekä kohtasi päivän aikana kisaajajoukkueita tietyillä rasteilla että oli päivän päätteeksi leirikeskuksessa ennen kisaajia.

Ensimmäisen tapahtuman jälkeen Perkiö pyysi ja sai rahallista avustusta Tampereen seurakuntayhtymän yhteiseltä nuorisotyöltä #tiämpäällä-tapahtuman järjestämiseksi taas seuraavalle vuodelle. Tämä mahdollisti osallistumismaksun laskemisen 60 euroon. Rahallisen avustuksen lisäksi mukaan tapahtuman suunnitteluun ja toteutukseen tuli Tampereen Harjun seurakunnan nuorisotyönohjaaja Elisa Mäkinen. Tämän myötä tapahtuma levisi laajemmalle alueelle Tampereella ja siitä tuli Aitolahden seurakunnan tapahtuman sijaan koko Tampereen seurakuntayhtymän nuorisotyön yhteinen tapahtuma.

Muutoksina tapahtuman ensimmäisestä vuodesta oli myös tapahtuman suunnittelun aikaistaminen ja järjestämisryhmän kasvaminen vapaaehtoisten myötä. Tapahtuman suunnitteluvaiheessa seurakunnan nuorilta kyseltiin toiveita tapahtumaan tai suoritettaviin rasteihin liittyen. Perkiön mukaan nuorten toiveet aiheuttivat ja aiheuttavat edelleen välillä pattitilanteita, jos toiveet ovat käytännössä toistensa vastakohtia. Tämän vuoksi tarkoituksena on suunnitella reitti ja rastit niin, että jokaiselle osallistujalle on tarjolla jotain. Kaikkea ei voida toteuttaa ainakaan samalla kertaa, mutta toiveet pyritään aina ottamaan huomioon. Perkiö kertoo, että järjestäjät pyrkivät myös miettimään, mitä nuoren toiveen takana on: miksi hän toivoo sitä mitä toivoo ja mitä hän tarvitsee? Tähän järjestäjät pyrkivät vastaamaan, vaikka se olisi käytännössä eri asia, kuin mitä nuori on suoraan toivonut.

Perkiön mukaan tapahtuman tavoitteita on monia ja yksi niistä on esimerkiksi tapahtuman toteuttamisen ajankohta, eli juhannus. Perkiön mukaan nuorisotyön tärkeitä tapahtuma-aikoja pitäisi Tampereella olla esimerkiksi juhannus, uusi vuosi, vappu, Tammerfest, Tapahtumien yö sekä koulujen loma-ajat. Nämä ajankohdat ovat sellaisia, jolloin nuorilla on aikaa osallistua erilaisiin tapahtumiin, joten niitä on tärkeää myös järjestää heitä varten. Perkiö pohtii myös, että

toisaalta myös lieveilmiöt ovat tuolloin vahvimmillaan ja tapahtuma tarjoaa vaihtoehtoisia aktiviteettia.

Toinen tapahtuman tavoitteista on se, että tapahtuma antaa nuorille jotain, mihin he voivat sitoutua, tehdä töitä sen eteen sekä mahdollistaa itselleen sekä muille suurta tapahtumaa, jota ei olisi normaalitilanteessa mahdollista toteuttaa. Perkiön mukaan tapahtuman ensimmäisen vuoden osallistujista suurin osa olikin sellaisia nuoria, jotka olivat muuten vapaaehtoisesti suuressa roolissa oman seurakuntansa nuorisotyön toimivuuden edistämiseksi auttamalla yhteisissä askareissa. He olivat aktiivisia, sitoutuneita ja motivoituneita. Nämä samat henkilöt olivat pääosin niitä, jotka valikoituivat matkalle mukaan ja jotka olivat valmiita näkemään vaivaa sen eteen, että tällainen yhteinen tapahtuma oli mahdollista järjestää. Tapahtuman keskeisinä tavoitteina ovat myös osallistujille tarjottava mukava yhteinen tekeminen, yhdessäolo, reissaaminen sekä uusien kokemusten kokeminen. Perkiön mukaan on myös tärkeää, että nuoret pääsevät itse järjestämään asioita, toiminaan itsenäisesti sekä ratkaisemaan ongelmia tien päällä. Vaikka tapahtuma on hyvin kevyttä ja leikkimielistä toimintaa, sen pedagoginen puoli tulee tapahtuvan leikin ja toiminnan varjolla.

Haastattelussa keskustelimme myös seikkailukasvatuksen elementeistä, joita on mukana ja esillä #tiämpäällä-tapahtumassa. Perkiö kertoo, että seikkailukasvatuksen ajatukset ovat olleet tapahtumassa mukana ja kulkevat mukana myös omassa takaraivossa. Perkiön mukaan tapahtuman aikana osallistujille saa tietoisesti tulla, ja on hyväkin jos tulee, sellaisia tunteita, että on rankkaa ja väsyttää. Usein myös unohtuu, että parhaat muistot ja kokemukset eivät synny pelkästään kivoista leppoisista hetkistä, vaan myös siitä vääntämisestä ja tekemisestä. Tässä näkyy myös se, mikä merkitys on sillä, että antaa jotain oman joukkueen eteen ja yhteisen tekemisen eteen. On myös hyvä pitää mielessä, että monelle osallistujalle varsinainen kisaosio tapahtumassa ei ole lainkaan tärkeä. Monen kohdalla kisaosio unohtuu nopeastikin yhteisen tekemisen, kokemisen ja hauskanpidon keskellä. Kisa ja pisteytys toimivat osallistujille pääasiassa vain kannustimena, kunhan matkan lopputulema on se, että reissu oli osallistujille hauska ja sieltä jäi mukaan arvokkaita muistoja ja kokemuksia.

5.2 #tiämpäällä-tapahtuman nykytilanne

Kysyimme nuorisotyönohjaaja Tuomas Perkiöltä, miten #tiämpäällä-tapahtuma on vuosien varrella kehittynyt verrattuna ensimmäisiin järjestysvuosiin. Tuomas Perkiön mukaan (henkilökohtainen tiedonanto 11.9.2017) yksi suurimmista kehityskohteista on rahoituksen saaminen tapahtumalle, mikä mahdollistaa yhä useamman nuoren osallistumisen tapahtumaan, sillä sen avulla saadaan painettua osallistumismaksua huomattavasti alaspäin. Rahoitus mahdollistaa myös miehitettyjen rastien toteutuksen.

Perkiö kertoo, että rahoituksen lisäksi eteenpäin on tultu myös suunnittelun tehokkuudessa ja yleisessä järjestelmällisyydessä niin tapahtuman suunnitteluvaiheessa kuin myös matkan aikana. Suunnittelun apuvälineenä hän on käyttänyt usein jotakin teemaa, jonka pohjalta matkareitti ja rastit on suunniteltu. Teemaa ei välttämättä edes sanota ääneen kisaajille, mutta se toimii apuna omien ajatusten johdattelijana. Tapahtuman suunnittelua on helpottanut myös se, että suunnitteluporukka on vuosi vuodelta tutumpi ja toisten ajatuksiin uskaltaa sanoa suoraan oman mielipiteensä. Näin rasteista saadaan yhdessä hiottua mahdollisimman hyviä. Perkiön mukaan on tärkeää, että rasteihin keksitään jokin koukku, joka tekee niistä erityisiä ja kiinnostavia.

Perkiön mukaan tapahtuman vakiintuminen seurakunnassa ja suunnittelun rutiinointuminen tekee järjestämisestä vuosi vuodelta helpompaa ja järjestelmällisempää. Tavoitteena on kuitenkin, että matkalle lisätään vuosittain jotain uutta, joka muokkaa ennalta tuttua muottia. Perkiö kertookin, että he ovat yrittäneet tuoda tapahtumaan mahdollisimman paljon muuttujia, jottei tapahtuman kulkua voisi etukäteen ennustaa. Esimerkkinä Perkiö kertoo, kuinka ensimmäisenä vuonna hän hoiti rastien pisteytyksen kokonaan itse. Toisena vuonna osa kisaajista, jotka olivat osallistuneet jo ensimmäisenä vuonna, osasivat käyttää tätä tietoa hyödyksi. He tunsivat Perkiön sekä hänen huumorintajunsa melko hyvin, joten he alkoivat sisällyttää rastisuorituksiinsa asioita, joita he tiesivät Perkiön pitävän hauskoina. Perkiö halusi välttää tällaista vaikuttamisen mahdollisuutta tulevaisuudessa, joten hän monimutkaisti pisteytystä. Nykyään pisteytys tapah-

tuu niin, että rastit pisteyttävät joka ilta eri henkilöt, eivätkä kisaajat tiedä etukäteen, kuka pisteet tulee milloinkin antamaan.

Haastattelussamme keskustelimme Perkiön kanssa #tiämpäällä-tapahtuman menneistä ja nykyisistä haasteista. Perkiö kertoo, että tässä vaiheessa tapahtuman elinkaarta haasteena on keksiä jatkuvasti jotakin uutta niin rasteihin kuin varsinaiseen tapahtumaan. Vuosittain jännitystä aiheuttaa myös se, saadaanko kokoon tarpeeksi joukkueita, jotta tapahtuma voitaisiin järjestää. Perkiön mukaan joukkueiden muodostumisessa on todella monta muuttujaa, jotka voivat vaikuttaa lopulliseen osallistumiseen. Mahdollisia esteitä osallistumiselle ovat esimerkiksi se, etteivät nuoret ole välttämättä tietoisia kesätöistään ilmoittautumisvaiheessa, tai joukkue ei saakaan jostain syystä autoa käyttöönsä. Loppujen lopuksi osallistumisen järjestäminen on aika harvalla osallistujalla täysin omissa käsissä, koska siihen vaikuttavat myös ulkoiset tekijät. Näiden takia joukkueiden lähtö saattaa yllättäen peruuntua tai sen kokoonpanoon saattaa tulla yllättäviä muutoksia.

Haasteena Perkiö mainitsee myös sen, että #tiämpäällä ei ole tavanomainen nuorisotyön tapahtuma, ja sen järjestämiseen liittyy suuri määrä byrokratiaa. Vastaavaa tapahtumaa ei ole Tampereen seurakuntayhtymässä tehty aikaisemmin, joten edes kaikki työntekijät eivät ole täysin varmoja, miten tietyt paperiasiat pitäisi hoitaa. #tiämpäällä sisältää niin paljon muuttujia, että jo valmiiksi melko raskas nuorisotyön sisältämä byrokratia on tämän tapahtuman kannalta vielä kiemuraisempaa. Perkiö kuitenkin lisää, että mitään ei ole kuitenkaan jäänyt tekemättä tämän takia, vaan kaikki on aina loppujen lopuksi järjestynyt.

5.3 Turvallisuus ja ekologisuus

Tapahtumaa varten on nimetty turvallisuusvastaava, joka on tehnyt arvioinnin riskeistä ja toimintasuunnitelman tilanteen sattuessa. Tiedot on kirjattu turvallisuusasiakirjaan. Järjestäjäautot on sijoitettu kisaajiin nähden niin, että ongelmatilanteen tai onnettomuuden sattuessa joku järjestäjäautoista on aina lähellä

joukkuetta. Järjestäjäautoissa on ensiapuvälineet ja jokaisessa järjestäjäautos-
sa on ensiapukoulutuksen käynyt henkilö.

Tapahtuman aikana nuoret liikkuvat omatoimisesti pitkiä matkoja ympäri Suo-
mea ja sen vuoksi heillä on myös paljon omaa vastuuta, erityisesti siirtymisten
aikana. Vaatimuksena on, että jokaisessa ajoneuvossa on oltava voimassa ole-
vat vakuutukset. Leirikeskuksissa ollessa nuoret on kuitenkin vakuutettu seura-
kunnan leirivakuutusten puitteissa. Ennen matkaan lähtöä osallistujia muistute-
taan liikennekäytöksestä ja painotetaan varovaisuutta liikenteessä. Kaahailuha-
lun minimoinniksi on luotu sääntö, jonka mukaan ylinopeussakon saanut jouk-
kue hylätään.

Kirkko huomioi toimintansa kehittämisessä ympäristölle ja ilmastolle koituvat
seuraukset. Tämän vuoksi ekologisuus koetaan tärkeänä ja on huomioitu laa-
jasti monien seurakuntien toiminnassa luomakunnan hyvinvoinnin ylläpitämi-
seksi (Suomen evankelis-luterilainen kirkko: Kirkon ympäristötyö.) #tiämpäällä-
tapahtumassa ajetaan autoryhmittäin tuhansia kilometrejä, joten se ei ole seu-
rakunnan tapahtumista kaikkein ekologisim. Tapahtuma järjestetään kerran vuo-
dessa, joten sitä voidaan verrata esimerkiksi vähemmän ekologisiiin, ulkomailla
järjestettyihin erikoisriippileireihin. Autojen päästöistä johtuvasta epäekologisuu-
desta huolimatta luonto ja sen arvostus ovat keskeisenä osana tapahtumaa.
Monet matkan varrella olevat rastipaikat ovat sijoitettu erikoisiin luontokohteisiin,
joissa osallistujat pääsevät tutustumaan Suomen luontoon ja sen hienouksiin
uudella tavalla. Parhaassa tapauksessa luonnon erikoisuuksien näkeminen voi
lisätä osallistujan arvostusta luontoa sekä sen hyvinvoinnin ja monimuotoisuu-
den ylläpitoa kohtaan. Tapahtuman ekologisuutta lisää se, että matkaan ei osal-
listuta vajaille joukkueilla, vaan matkalle osallistuvat autot pyritään täyttämään
henkilömäärältään täyteen. Tämä minimoi matkalla tarvittavien autojen määrän
ja sen myötä niiden tuomat saasteet. Tapahtuman ekologisuutta voitaisiin lisätä
esimerkiksi pienentämällä mittakaavaa. Ympäri Suomea autoilun sijasta, liikku-
minen voisi tapahtua esimerkiksi Tampereen alueella polkupyöriä käyttäen. Mit-
takaavan pienentäminen muuttaisi kuitenkin tapahtuman luonnetta huomatta-
vasti. Monille osallistujille kotikaupungin alue on jo tuttu, eikä uusiin paikkoihin
tutustuminen olisi samalla tapaa mahdollista. Suuremmassa mittakaavassa

matkailu on myös suuri osa tapahtuman vetovoimaisuutta nuorten keskuudessa.

5.4 Messukylän ja Harjun seurakuntien nuorisotyö yhteistyötahoina

Opinnäytetyömme yhteistyötahoina toimivat Tampereen seurakuntayhtymään kuuluvat Messukylän ja Harjun seurakunnan nuorisotyö. Erityisesti opinnäytetyöprosessin aikana mukana olivat ja konsultteina toimivat Messukylän seurakunnan nuorisotyönohjaaja Tuomas Perkiö ja Harjun seurakunnan nuorisotyönohjaaja Elisa Mäkinen.

Tampereen seurakuntayhtymä on jäsenmäärältään suuri seurakuntayhtymä. Yhtymän muodostaa viisi Tampereen alueen seurakuntaa ja sen jäsenmäärä on noin 146 000 (Kirkkohallitus: Kirkon tilastot 2016.) Yhtymään kuuluu Tampereen eteläinen seurakunta, Harjun seurakunta, Messukylän seurakunta, Tuomiokirkkoseurakunta sekä ruotsinkielinen Tammerfors svenska församling. Kaikki 5 seurakuntaa ovat toiminnallisesti itsenäisiä yksiköitä ja niitä johtaa kunkin seurakunnan oma kirkkoherra yhdessä seurakuntaneuvoston kanssa. Seurakuntien toiminta on hallinnollisista seurakuntarajoista huolimatta avointa kelle tahansa. Tampereen seurakuntayhtymän keskeisiä arvoja ovat pyhän kunnioitus, vastuullisuus, oikeudenmukaisuus ja totuudellisuus (Tampereen seurakunnat: Seurakuntayhtymä.)

Nykyinen Messukylän seurakunta syntyi vuonna 2014, kun Aitolahden, Messukylän ja Teiskon seurakunta yhdistettiin yhdeksi uudeksi seurakunnaksi. Jäsenmäärältään Messukylän seurakunta on yksi Suomen suurimmista seurakunnista ja siihen kuuluu noin 43 000 jäsentä. Seurakunnan kirkkoherrana toimii Juha Vuorio (Tampereen seurakunnat: Messukylän seurakunta). Harjun seurakunta on Tampereen länsipuolella toimiva seurakunta, johon kuuluu noin 31 000 jäsentä. Seurakunnan kirkkoherrana toimii Veli-Pekka Järvinen (Tampereen seurakunnat: Harjun seurakunta).

Nuorisotyönohjaajat Perkiö ja Mäkinen ovat järjestäneet tapahtumaa aikaisempina vuosina, joten heillä on selkeä käsitys tapahtuman rakenteesta ja millaisia asioita sen järjestämisessä on huomioitava. Pidimme säännöllisesti palavereja, joissa saimme apua sekä käytännön vinkkejä järjestämiseen liittyvissä asioissa. Palavereissa pidimme myös tilannekatsauksia siitä, missä vaiheessa järjestämisestä olemme ja mitä asioita olisi vielä tehtävä tietyn aikataulun puitteissa. Päävastuu reitin ja rastien suunnittelusta oli meillä, mutta tarvittaessa saimme aina apua yhteistyötahoiltamme missä tahansa järjestämiseen liittyvässä asiassa. Tämän lisäksi esimerkiksi rasteilla tarvittavien tavaroiden ja kisavarusteiden hankinnan hoitivat nuorisotyönohjaajat Perkiö ja Mäkinen.

#tiämpäällä-tapahtuman perusrakenne on pysynyt pääosin samana, ja nuorisotyönohjaajat Perkiö ja Mäkinen ovat todenneet sen toimivaksi. He ovat kuitenkin vuosittain halunneet tuoda tapahtumalle jotain uutta, joka sekoittaa ja lisää jännitystä muuten tuttuun muottiin. Tämän lisäksi matkareitti sekä tehtävärastit vaihtuvat vuosittain. Vaikka tapahtuman rakenne on ollut pääosin sama, antoi yhteistyötahomme meille hyvin vapaat kädet reitin suunnitteluun, rastien sisältöön sekä lisämausteiden miettimiseen. Suunniteltuamme reitin ja rastien tehtävät, hioimme vielä kaiken yhdessä kuntoon mahdollisimman toimivaksi kokonaisuudeksi hyödyntäen nuorisotyönohjaajien edellisvuosien tietoa ja kokemusta tapahtuman kulusta.

Yhteistyö Messukylän ja Harjun seurakuntien kanssa on toiminut todella hyvin ja yhteydenpito on ollut säännöllistä ja toimivaa. Yhteistyötahomme ovat olleet jatkuvana tukena järjestämiseen liittyvissä asioissa. Tämän lisäksi Tampereen seurakuntayhtymän eri seurakunnat ovat mahdollistaneet tapahtuman tehokkaan mainostamisen esimerkiksi järjestämällä aikaa mainostamiselle eri seurakunnan tapahtumissa, sekä avaamalla käyttöömmme seurakunnan sosiaalisen median kanavat.

6 TUTKIMUKSEN TOTEUTTAMINEN

6.1 Tutkimuksen tavoitteet

Tutkimuksen tavoitteena oli kerätä ja arvioida vuoden 2017 #tiämpäällä-tapahtuman osallistujien kokemuksia tapahtumasta. Kokemusten keräämisen tarkoituksena oli saada tietoa, jonka pohjalta tapahtumaa voitaisiin kehittää tulevina vuosina niin, että se olisi osallistujalle entistä antoisampi. Tietoa kerättiin laadullisella tutkimuksella yksittäisten osallistujien kokemuksista. Kokemusten reflektoinnin oli myös tarkoitus herättää osallistuja pohtimaan oman ja koko ryhmän toiminnan merkitystä itselleen ja mitä siitä on mahdollisesti saanut.

Tutkimuksen tutkimuskysymyksinä olivat:

1. Millaisia henkilökohtaisia kokemuksia osallistuja sai matkalta?
2. Miten ryhmien tiimityöskentely onnistui?
3. Minkälaisia kehitysajatuksia osallistujilla on tapahtumalle?

6.2 Matkan järjestäminen

KUVA 1. #tiämpäällä-tapahtuman matkareitti 2017

Tehtäviamme tapahtuman järjestämisessä oli matkareitin laatiminen, leirikeskusten varaaminen, mainostaminen, tapahtumaan liittyvä tiedotus, ilmoittautumisten hoitaminen sekä itse tapahtumassa rasti/huoltoautona toimiminen. Yhteistyötahomme auttoi ja konsultoi rastien sisällön suunnittelussa sekä käytännön järjestelyissä aina tarvittaessa. Yhteistyötahomme hoiti rasteilla ja matkan aikana tarvittavat hankinnat sekä tapahtumaan liittyvän byrokratian.

Aloitimme vuoden 2017 #tiämpäällä-tapahtuman suunnittelun lokakuussa 2016. Työyhteisön kanssa säännöllisesti käydyissä palavereissa saimme tiedot niistä käytännön järjestelyistä, jotka pitäisi olla tehtynä ennen itse tapahtumaa. Suun-

nittelu aloitettiin tapahtuman majoituspaikkojen varauksista. Majoituspaikkojen varaaminen mahdollisti ajoreitin suunnittelun ja tämän kautta myös rastien ja lopullisen budjetin suunnittelun. Neljän päivän matkalla yövyimme kolmessa eri kohteessa, jotka sijaitsivat Joensuussa, Mäntsälässä ja Pietarsaaressa. Majoituspaikkoina toimivat ortodoksisen seurakunnan leirikeskus sekä kaksi evankelis-luterilaisen seurakunnan leirikeskusta. Majoituspaikkojen löytämisen ja varauksen jälkeen pääsimme suunnittelemaan tapahtuman ajoreittiä ja rastipaikkoja. Lopuksi suunnittelimme ja piirsimme ajoreitin itse (ks. Kuva 1). Lopullinen ajoreitti oli kokonaisuudessaan noin 2000 kilometriä pitkä ja rastipaikkoja koko matkan aikana 18 kappaletta.

Tapahtuman järjestämiseen kuului paljon mainostusta Tampereen seurakuntayhtymässä. Hyödynsimme opintojemme Työyhteisö ja kehittäminen 3 Viestintä -kurssin tehtävänantoa ja teimme tapahtumalle oman viestintäsuunnitelman (ks. Liite 1). Viestintäsuunnitelma sisältää muun muassa tapahtuman perustiedot, viestinnän tavoitteet ja kohderyhmät sekä viestinnän keinot ja kanavat. Mainostukseen kuului muun muassa tapahtuman mainostamista Tampereen eri seurakuntien nuortenilloissa ja erilaisten sosiaalisten medioiden, kuten Instagramin ja Facebookin päivittämistä kuvilla ja videoilla. Aktiivinen mainostaminen auttoi tapahtuman tietoisuuden lisäämisessä Tampereen seurakuntayhtymän eri seurakuntien välillä, uusien ja vanhojen kasvojen mielenkiinnon ylläpidossa tapahtumaa kohtaan sekä tapahtuman aikaisempien vuosien kokemusten esiin tuomisessa.

Ilmoittautuminen avattiin keskiviikkona 29.3.2017. Ilmoittautumisen yhteydessä vaadittiin osallistumismaksu ja täytetty osallistajakortti (ks. Liite 2). Alkuilmoittautumisessa matkaan ilmoittautui seitsemän ryhmää, mutta lopullinen osallistujamäärä tapahtumalle oli neljä autoryhmää. Osa ryhmistä joutui peruuttamaan osallistumisensa muun muassa auton tai vaadittujen kahden kuljettajan puuttumisen vuoksi. Lopullisen majoitusbudjetin laskeminen sekä rasteille ja niiden suorittamiseen tarvittavien tarvikkeiden hankkiminen jätettiin tehtävälistan viimeisiksi, koska osallistujien määrän ennakoitiin muuttuvan vielä aivan viimeisillä päivillä.

Tapahtuman toteutukseen kuuluivat myös rastien kirjekuorten sekä Suomen tiekarttojen valmistelu. Jokaiselle rastille oli oma koodimerkitty kirjekuori, joka sisälsi kyseisen rastipaikan tarkennetun sijainnin ja tehtävänannon. Lisäksi jokainen ryhmä sai autoonsa oman Suomen tiekartan, johon oli merkitty kaikki rastipaikat ja ”hämyrastit”, joiden tehtävänä oli varmistaa oikean reitin pysyminen salassa. Nämä kaksi tehtävää suoritettiin yhteistyöllä kaikkien matkan järjestäjien ja toteutuksessa mukana olleiden kesken.

Itse #tiämpäällä-tapahtumassa olimme matkassa mukana rastimiesten roolissa. Rastimiesten tehtävänä oli ajaa heille jo ennalta määrätylle rastipaikalle ennen joukkueita, valmistella rasti ja pisteyttää joukkueiden rastisuoritukset.

6.3 Aineiston keruu

Tiettyjen asioiden kuvailu on mahdollista vain vapaamuotoisen tekstin avulla, ja esimerkiksi ihmisten suhtautumista ja asenteita on lähes mahdotonta kuvata muutoin kuin laadullisin keinoin, eli avoimena tekstinä (Kananen 2015, 71). Tämän vuoksi päädyimme aineistonkeruussamme kyselylomakkeisiin, joihin valitsimme kysymyksiä, jotka haastavat vastaajan pohtimaan ja kuvailemaan omia kokemuksiaan matkan varrelta.

Aineiston keruussa käytimme puolistrukturoituja kyselylomakkeita (ks. Liite 3 ja Liite 4) ja aineiston keruun suoritimme tapahtuman viimeisenä päivänä 25.6.2017 matkan viimeisessä pisteessä. Jokainen ryhmä sai täytettäväkseen yhteisen kyselylomakkeen, joka käsitteli ryhmän yhteistä työskentelyä. Sen lisäksi jokainen osallistuja sai oman henkilökohtaisen kyselylomakkeen, joka käsitteli osallistujan omaa toimintaa matkan aikana. Valitsimme teemahaastattelua mukailevat puolistrukturoidut kyselylomakkeet aineiston keräämiseksi, sillä niissä tyypillisesti edetään tiettyjen keskeisten, etukäteen valittujen teemojen ja niihin liittyvien tarkentavien kysymysten varassa. Teemahaastattelussa korostetaan ihmisten tulkintoja asioista, heidän asioille antamia merkityksiä sekä sitä, miten merkitykset syntyvät vuorovaikutuksessa (Tuomi & Sarajärvi 2009, 75.) Tämä palveli hyvin tavoitteitamme. Päädyimme kyselylomakkeisiin ryhmän

suuren koon vuoksi, jolloin yksittäisten haastatteluiden järjestäminen olisi ollut haastavaa. Tavoitteenamme oli kuulla jokaista osallistujaa ja kyselylomakkeet olivat tähän tarkoitukseen mielestämme toimiva ratkaisu.

Matkalla rastimiesten roolissa olo oli edellytys etnografiselle lähestymistavalle. Etnografinen lähestymistapa tarkoittaa havainnoinnin muotoa, joka tapahtuu kauttaaltaan sosiaalisen todellisuuden luonnollisissa olosuhteissa. Tällaisella lähestymistavalla päästään sisälle kohteen arkeen ja voidaan kuuntelemalla, kysymällä ja katselemalla oppia, kuinka työyhteisössä toimitaan ja arkea eletään (Virtainlahti 2001, 255.) Se mahdollisti tutkittavan toiminnan laajan havainnoinnin ja monipuolisemman aineiston keruun. Havaintojemme dokumentointia varten kirjoitimme yhteistä havaintopäiväkirjaa sähköiseen muotoon puhelimimme. Teimme havaintoja osallistujien toiminnasta pitkin päivää, erityisesti kohdatessa heitä rasteilla sekä iltaisin leirikeskuksessa. Jälkeenpäin jaoimme toisillemme tekemämme havainnot ja teimme yhteisen koonnin ajatuksistamme ja johtopäätöksistämme. Pidimme yhteisen havaintopäiväkirjan kirjoittamista tärkeänä, sillä se mahdollisti tekemiemme havaintojen monipuolisemman tutkiskelun, kun havaintoja oli tekemässä yhden silmäparin sijaan kaksi. Omat havaintomme tukivat myös opinnäytetyön muuta aineistoa.

6.4 Aineiston analysointi

Laadullinen aineisto on usein monenlaisessa muodossa; meidän tapauksessamme se oli sekä puolistrukturoidulla kyselylomakkeella kerättyä aineistoa että havaintopäiväkirjaamme merkittyjä havaintoja. Laadullisessa analyysissä on tärkeää valita tarkkaan rajattu, kapea ilmiö. Se, mistä juuri tässä tutkimuksessa ollaan kiinnostuneita, näkyy tutkimuksen tarkoituksesta ja tutkimustehtävästä (Tuomi & Sarajärvi 2009, 92.)

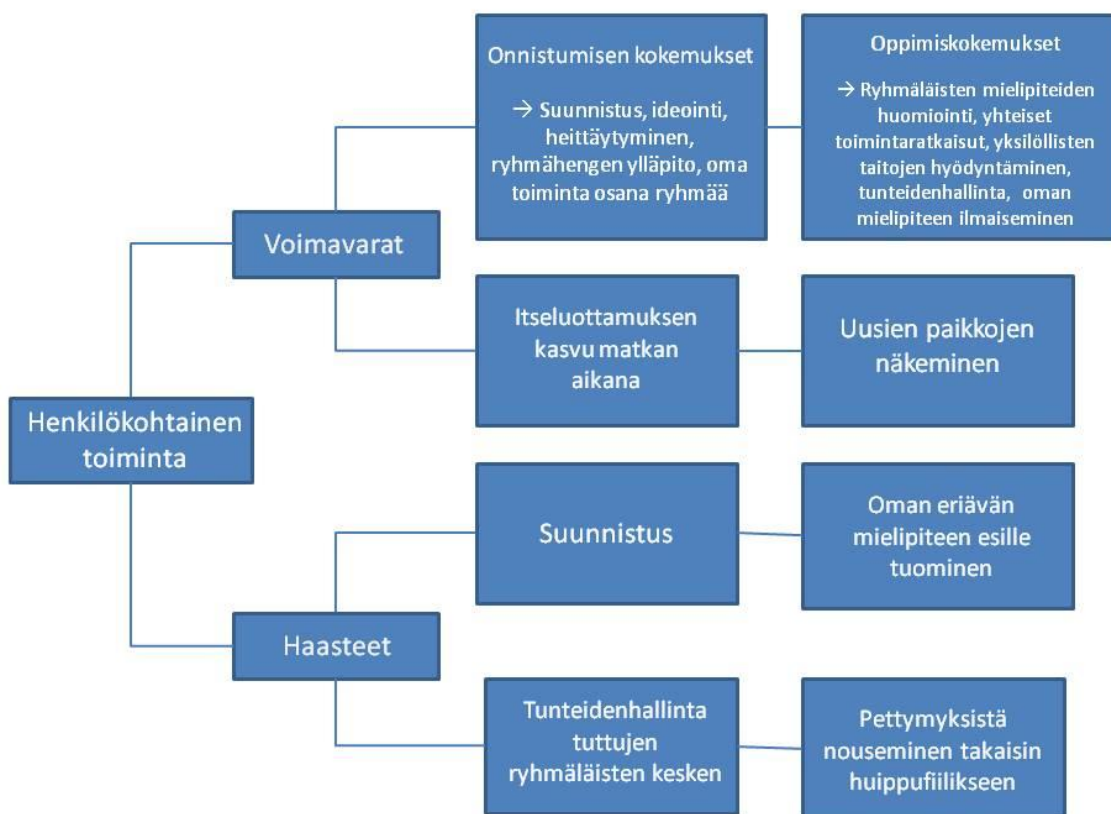
Aineistoa kertyi kaikilta neljältä joukkueelta, joihin kuului yhteensä 18 osallistujaa. Tiimityöskentely- ja henkilökohtaiset kyselylomakkeet yhteenlaskettuna, analysoitavaa tekstiaineistoa kertyi yhteensä 62 sivua. Aineiston keruun pohjalta jaoimme vastaukset ensin teemoittain: tiimityöskentely – haastavaa vs. help-

poa, matkan alku vs. loppu, kehitys osana ryhmää, matkassa mieluisaa vs. ei niin mieluisaa, missä onnistuit, mikä oli haastavaa sekä mitä opit ja oivalsit. Tämän jälkeen loimme yhteenvedon osallistujien vastauksista teema kerrallaan ja vertailimme niitä keskenään. Peilasimme myös osallistujien kokemuksia omien matkalla kerättyjen havaintojemme ja seikkailukasvatuksen näkökulmasta. Osallistujien vastauksista löytyi samankaltaisuuksia ja vain muutamia omia yksittäisiä vastauksia. Aineiston analysoinnissa ei ilmennyt erimielisyyksiä tai tulkintaeroja opinnäytetyön tekijöiden kesken, mikä helpotti yhteenvedon kokoaamista saadusta aineistosta.

7 TUTKIMUSTULOKSET

7.1 Osallistujien henkilökohtaiset kokemukset

Henkilökohtaiseen kyselylomakkeeseen (ks. Liite 3) vastasi 18 osallistujaa, jotka olivat mukana #tiämpäällä-tapahtumassa vuonna 2017. Kyselylomakkeen tavoitteena oli erityisesti saada selville osallistujan omia henkilökohtaisia kokemuksia ja ajatuksia tapahtumasta sekä mitä hän on siitä mahdollisesti saanut itselleen.

KUVIO 2. Osallistujien henkilökohtaisia kokemuksia matkalta

Kyselylomakkeiden vastauksien mukaan kaikki osallistujat olivat tyytyväisiä tapahtumaan. Päälimmäisiä tunnelmia matkan jälkeen kuvailtiin rankaksi ja uuvuttavaksi, mutta opettavaiseksi ja ehdottomasti kokemuksen arvoiseksi. Palautteen mukaan osallistujat kokivat matkan aikana erityisen mieluisana monipuoliset rastit, uusien paikkojen näkemisen, luonnossa kulkemisen sekä mat-

kaamisen ja hauskanpidon ryhmäläisten kanssa. Epämiellyttävänä koettiin yleisimmin pitkät ja raskaat päivät, pitkät ajomatkat rastien välillä sekä tiivis aika-taulu. Mieleenpainuvimpana kokemuksena monet osallistujat mainitsivat siirtomarkkinat, joiden aikana autokunnat sekoitettiin keskenään loppupäivän ajaksi. Muita mieleenpainuvimpia kokemuksia olivat esimerkiksi rastit, kisan erilaiset elementit, yllätyksellisyys sekä vastoinkäymiset, kuten pitkän matkaa väärään suuntaan ajaminen.

Kysyimme osallistujilta, missä he kokivat onnistuneensa matkan aikana. Vastauksissa nousi eniten esille ajamiseen ja suunnistukseen liittyvät onnistumisen kokemukset. Vastaavasti suunnistus koettiin myös yhdeksi suurimmaksi haasteeksi matkan aikana. Monet osallistujista olivat erityisen tyytyväisiä omaan toimintaansa osana ryhmää ja sen toimintaa. Onnistumista koettiin erityisesti ryhmähengen ylläpidossa, heittäytymisessä ja ideoinnissa sekä ylipäätään omassa roolissa osana ryhmää. Onnistumisena koettiin myös se, että oli tehnyt parhaansa kaikessa ryhmän toiminnassa.

Matkan aikana haastavimmaksi koettiin erityisesti tunteiden hallinta tuttujen ryhmäläisten kesken. Tutulle henkilölle oli helpompi sanoa asiansa suoraan, ja varsinkin väsyneenä asia tuli usein ulos sävyltään negatiivisempänä kuin vierasmalle henkilölle puhuttaessa. Se, miten ryhmäläisille tulisi tuoda asiat oikealla tapaa esille, olikin henkilökohtaisena kehityskohteena monilla vastaajista. Haasteena koettiin myös nopeuden ja huolellisuuden tasapainottamisen rasti-suorituksissa sekä ylipäätään matkan aikana: ensimmäisenä illalla leirikeskukseen saapunut joukkue sai myös lähteä ensimmäisenä matkaan seuraavana aamuna, joten joukkueet pyrkivät suoriutumaan päivästä mahdollisimman nopeasti. Hätiköidysti suoritetuista rasteista ei välttämättä kuitenkaan saa yhtä paljon pisteitä kuin huolellisesti toteutetusta suorituksesta. Palautteesta ilmeni, että halu edetä nopeasti aiheutti samalla haasteita esimerkiksi ruokailujen ja muiden pysähtymisten sovittamisessa päivän aikatauluun. Myös suunnistuksen ja karttojen epätarkkuuden koettiin aiheuttavan haasteita.

Vaikka monet osallistujat kokivat tapahtuman kisailevan luonteen olevan vain hauska sivuseikka, haasteina kuvattiin myös matkan aikana kohdatuista pettymyksistä nouseminen takaisin hyvään tunnelmaan.

Henkilökohtaisen kyselylomakkeen kysymysten 6 ja 7 oli tarkoitus kartoittaa osallistujan omia oppimisen kokemuksia ja saada samalla pohtimaan omia kehityskohteitaan osana ryhmää. Monet osallistujat kertoivat havainneensa, että yhteishengen ylläpito pidemmällä matkalla on ensisijaisen tärkeää matkan onnistumisen kannalta: ryhmän kanssa ollaan todella tiiviisti koko tapahtuman ajan, eikä jokainen hetki ole välttämättä aina mieluista. Tämän takia ryhmän yhteinen kannustus koettiin tärkeänä osana innostuksen ylläpitämisessä. Palautteen mukaan tätä edesauttoi se, että matkan aikana monet osallistujat oppivat huomioimaan enemmän ryhmäläistensä mielipiteitä sekä luomaan yhteisiä toimintaratkaisuja ongelmatilanteisiin hyödyntämällä tehokkaammin jokaisen ryhmäläisen yksilöllisiä taitoja. Monissa vastauksissa tuotiin esille, että juuri ryhmän eriävät mielipiteet ja ongelmatilanteet opettivat hallitsemaan omia tunteita entistä paremmin. Eräs vastaajista kertoi oppineensa erityisesti vihan- ja ärsyyntymisen hallintakeinoja. Tunteidenhallinta, toisten huomioiminen sekä ryhmätoimintaan panostaminen olivat myös oman toiminnan keskeisimpiä kehityskohteita valtaosassa vastauksista. Monet vastaajista kertoivat oppineensa tuomaan reilummin esille oman mielipiteensä yhteisiin asioihin sekä kysymään apua sitä tarvittaessa. Vastaavasti omien ideoiden esittäminen ryhmälle koettiin myös kehityskohteena monien osallistujien vastauksissa.

Oma heittäytymiskyky koettiin tärkeäksi tekijäksi täyden matkakokemuksen saamiseksi. Monet vielä kertoivat oppineensa, ettei tarvitse häpeillä tai pelätä, vaan on tärkeää olla oma itsensä ja pitää hauskaa yhdessä. Tämän lisäksi osallistujat kertoivat oppineensa matkalla erilaisia yleistaitoja, kuten esimerkiksi suunnistusta, maantietoa sekä yleistietoa.

KUVA 2. Vuoden 2017 voittajajoukkue pokaalinnostossa

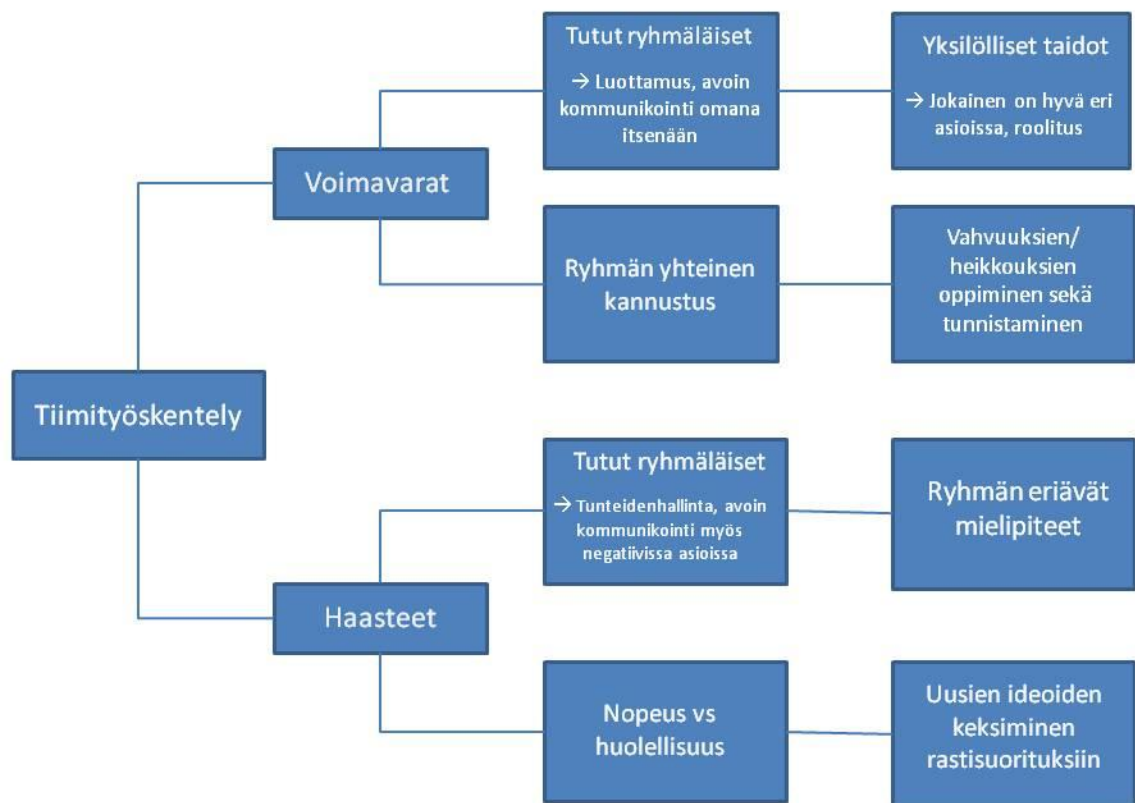
7.2 Tiimityöskentely

Tiimityöskentely-kyselylomakkeeseen (ks. Liite 4) vastasivat kaikki neljä joukkuetta, jotka olivat mukana #tiämpäällä-tapahtumassa vuonna 2017. Kyselylomake koostui kysymyksistä, joiden tarkoituksena oli saada ryhmäläiset yhdessä refleктоimaan yhteistä tiimityöskentelyään, sen vahvuuksia ja haasteita sekä kehityskohtia neljän päivän matkan varrelta.

Pyydettyäessä kuvailemaan omaa ryhmää yksittäisillä sanoilla lomakkeista nousi vahvimmin esille ilo ja hauskuus tekemisessä, heittäytymiskyky, tehokkuus ja yhteistyökyky. Eritoten ryhmän vahvuutena tuotiin esille ryhmäläisten yksilöllisyys ja kunkin ryhmäläisen erilaiset taidot ja vahvuudet. Kun tiimi sisälsi erilaisia henkilöitä, roolien jako rasteilla oli helpompaa ja erilaiset näkemykset tilanteissa autoivat matkanteossa. Erilaiset jäsenet koettiin selvästi ryhmässä vahvuutena.

Kysyttäessä tiimityöskentelyä helpottavista ja haastavista tekijöistä tiimit nostivat vastauksissaan esille samankaltaisia asioita. Monet joukkueet kokivat tiimi-

työskentelyä helpottavana tekijänä sen, että ryhmäläiset olivat entuudestaan tuttuja. Sen koettiin helpottavan ryhmän keskinäistä työnjakoa ja avointa kommunikointia. Osa ryhmistä kuitenkin kokivat ryhmänsä tuttuuden olevan yksi keskeisimpiä haasteita matkan aikana. Tuttujen ryhmäläisten kanssa toimiessa kommunikointi on avoimempaa, jonka seurauksena myös negatiivisten asioiden esilletuominen on helpompaa. Tämän koettiin lisäävän riitatilanteiden syntymistä matkan aikana. Tuttuja ryhmäläisiä ei tule myöskään kannustettua yhtä innokkaasti kuin ennalta tuntemattomia ryhmäläisiä. Haasteina koettiin myös ryhmäläisten väliset eriävät mielipiteet ja näkemykset sekä jatkuvasti uusien ideoiden keksiminen rastisuorituksiin.

KUVIO 3. Osallistujien kokemuksia tiimityöskentelystä

Kyselylomakkeiden vastauksista tuli esille, että verratessa alkumatkaa matkan loppuvaiheisiin tiimit olivat kokeneet kehittymistä tiimityöskentelyssään. Useat heistä kokivat oppineensa tuntemaan paremmin omat ja toistensa heikkoudet ja vahvuudet. Osallistujat kokivat, että tehtävien suorittaminen rutinoitui, minkä

seurauksena se muuttui tehokkaammaksi ja järjestelmällisemmäksi. Myös itseluottamus tehtävien suorittamiseen ja niihin täysillä heittäytymiseen kasvoi matkan aikana, mikä teki työskentelystä entistä laadukkaampaa ja rennompaa. Tiimeille muodostui tapahtuman aikana myös omia matkarutiineja, jotka helpottivat matkan kulkua.

KUVA 3. Kesämiähet-joukkue Uuraisten rastipaikalla

7.3 Osallistujien kehitysajatuksia tapahtumasta

Henkilökohtaisen kyselylomakkeen lopussa pyysimme osallistujia kertomaan omia mielipiteitään varsinaisesta tapahtumasta ja ideoita sen kehittämiseksi tuleville vuosille. Yleisesti tyytyväisiä oltiin tapahtuman rasteihin, majoituspaikoihin sekä matkareittiin. Erityistä kiitosta sai myös se, että tapahtumaan on tuotu jatkuvasti uusia elementtejä, eikä sen kulkua voi tietää ennalta, vaikka olisi osallistunut tapahtumaan myös aiempina vuosina. Kehitysajatukset liittyivät enimmäkseen tapahtuman siirtymähetkiin, suoritettaviin rasteihin ja leirikeskukissa vietettyyn yhteiseen aikaan. Toivottiin, että ennen matkalle lähtöä voitaisiin järjestää ennakkotapaaminen, jossa saisi jo ennakkoon mahdollisuuden

tutustua muihin osallistujiin ja saada lisätietoa tapahtumasta. Erilaisista rastityypeistä eniten pidettiin miehitetyistä rasteista ja niitä toivottiinkin seuraaville vuosille lisää. Myös vaihtoehtoisia rasteja toivottiin enemmän, jotta joukkue saisi lisää vapautta vaikuttaa omaan reittiinsä.

Pitkien siirtymäväliden vuoksi osa osallistujista toivoi enemmän tekemistä matkojen ajaksi päivätietovisojen lisäksi. Vaikka matkareittiin ja päivien pituuteen oltiin yleisesti tyytyväisiä, toivottiin myös illoille enemmän kaikille yhteistä vapaa-aikaa leirikeskuksissa. Jotkut osallistajat toivat esille, että he olisivat halunneet tutustua enemmän myös muiden tiimien jäseniin, mutta pitkä päivä ja myöhäinen saapuminen leirikeskuksiin haittasivat asiaa.

8 POHDINTA

8.1 Tulosten tarkastelu ja johtopäätökset

Ennen matkalle lähtöä ajattelimme, että todennäköisesti valtaosa osallistujista tulee pitämään tapahtumaa positiivisena kokemuksena. Ennako-oletukseen vaikutti edellisvuosien osallistujien kertomukset tapahtumasta sekä paikan päällä tehty havainnointi. Ajattelimme, että parhaassa tapauksessa osallistujat kokevat myös jonkinlaista kehitystä omassa tekemisessään sekä ryhmätyöskentelyssä matkan aikana. Uskoimme ennen lähtöä, että eniten haasteita ryhmille aiheuttavat todennäköisesti pitkät ja tiiviit päivät.

Osallistujien kyselylomakkeiden vastausten perusteella osallistujat olivat kokonaisuudessaan tyytyväisiä #tiämpäällä-tapahtumaan vuonna 2017. Eritoten osallistujat pitivät tapahtuman sisältämästä monipuolisesta toiminnasta sekä sen erilaisuudesta verrattuna muihin kirkon nuorisotyön tarjoamiin tapahtumiin. Muutama osallistuja kertoi kyselylomakkeessaan osallistuvansa tapahtumaan myös ensi vuonna.

Erilaiset jäsenet koettiin yleisesti ryhmässä vahvuutena. Varsinkin matkan loppupuolella ryhmän jäsenten roolitus eri tehtäviin muodostui yhä enemmän ryhmäläisten henkilökohtaisten vahvuuksien perusteella (Havaintopäiväkirja 2017). Matkan edetessä ryhmä oppii toistensa vahvuudet, jonka seurauksena jonkun ei tarvitse matkan lopussa enää esimerkiksi ajaa, koska on niin hyvä suunnistaja. Ryhmädynamiikka ja organisointi kehittyvät, minkä seurauksena toiminnasta tulee tehokkaampaa. Tämä kaikki on myös tulosta matkan aikana kehittyneistä vuorovaikutustaidoista ryhmän kesken.

Kyselylomakkeiden vastauksista nousi selvästi esille, että osallistujat kokivat monet vahvuudet myös suurimmiksi haasteiksi, esimerkiksi oman autoryhmänsä tuttuuden. Ryhmän tuttuus koettiin haasteena lähes jokaisessa ryhmässä. Sen koettiin aiheuttavan helpommin riitatilanteita, eikä toisten kannustaminen ollut yhtä helppoa kuin se voisi olla vieraammassa ryhmässä. Kolmannen päi-

vän siirtomarkkinat, jolloin eri ryhmien jäsenet vaihtoivat paikkaa keskenään, koettiin lähes jokaisessa ryhmässä hyväksi ajatukseksi ja koko tapahtuman mieleenpainuvimmaksi hetkeksi. Tämän palautteen perusteella jäimmekin miettimään, olisiko parempi, jos tapahtumaan osallistuttaisiin sekajoukkueilla eikä etukäteen kootulla tutulla tiimillä. Tällaisessa toteutuksessa ongelmia saattaisi kuitenkin aiheuttaa riittävän osallistujamäärän saavuttaminen. Monelle tapahtuma on täysin uudenlainen kokemus ja ennalta tutut joukkuekaverit tuovat turvaa tiiviin viikonlopun ajaksi. Kynnys tapahtumaan osallistumiselle on myös todennäköisesti matalampi, kun tietää oman joukkueen olevan täynnä tuttuja ihmisiä. Toinen ongelma sekajoukkueiden muodostamisessa olisi todennäköisesti se, että ryhmät eivät välttämättä ehtisi hitsautua kovin hyvin yhteen neljän tapahtumapäivän aikana. Varsinkin heittäytymistä vaativat rastitehtävät voivat tuntua kiusallisemmalta täysin vieraassa joukossa. Toinen mahdollinen kehitysratkaisu ryhmien keskinäisen tutustumisen kannalta voisi olla esimerkiksi matkapäivien lyhentäminen ja yhteisen ajan lisääminen iltaisin leirikeskuksiin. Tällöin osallistujilla olisi mahdollisuus tutustua muihin ja osallistua yhteiseen tekemiseen oman kisapäivän jälkeisen jaksamisensa mukaan. Illalle voisi toki myös järjestää ohjattua toimintaa, mutta on ensisijaisen tärkeää, että osallistujilla on mahdollisuus käyttää ilta omien akkujen latailuun ja valmistautumiseen seuraavaa pitkää päivää varten esimerkiksi saunoen ja ruokaillen. Tämän vuoksi yhteisen aikataulutetun ohjelman järjestäminen ei ole välttämättä paras vaihtoehto (Havaintopäiväkirja 2017.)

Ryhmän tuttuudessa haastavin elementti oli yleisesti tunteiden hallinta. Monet osallistujista mainitsivat henkilökohtaisena kehityskohtenaan sen, miten oman mielipiteensä tuo ryhmäläisille ilmi. Monet myös mainitsivat oppineensa juuri tätä matkan aikana, koska ryhmän toimiminen edellytti sen yhteistä toimivaa kommunikointia, vaikka ryhmällä olisikin hieman erimielisyyksiä. Monet osallistajat kertoivat oppineensa matkan aikana huomioimaan toisten mielipiteitä ratkaisujen teossa entistä enemmän. Myös yleisen minä-ajatusmallin koettiin muuttuvan enemmän me-ajatusmalliksi. Tämän harjoittelu on juuri sitä, mitä seikkailukasvatus tavoittelee. Parhaimmillaan tämän yhteisen kommunikoinnin ja ryhmätyötaitojen harjoittelu esimerkiksi #tiämpäällä-tapahtuman tarjoamassa turvallisessa ympäristössä tulee siirtovaikutuksen myötä osaksi kisaajien arkea.

Ryhmätöiden tekeminen sujuu luontevammin esimerkiksi koulussa tai työpaikalla, kun vastaavanlaisesta ongelmaratkaisusta on olemassa kokemusta ja opittuja erilaisia toimintamalleja.

Yleisiä kehittämistoiveita tapahtumalle oli annettu päivien aikatauluun. Monet osallistujista kokivat illalla leirikeskukseen saapumisen liian myöhäiseksi, ja tämän koettiin haittaavan esimerkiksi muiden autoryhmien jäseniin tutustumista. Osa osallistujista toi myös esille, etteivät he ehtineet päivän aikana ja rastien välissä pysähtyä kunnolla syömään (Havaintopäiväkirja 2017.) Nämä asiat ovat pääosin joukkueiden oman valinnan ja priorisoinnin vastuulla: esimerkiksi osa ryhmistä saattoi pysähtyä valokuvaamaan maisemia matkan varrella tai käytti esimerkiksi päivätehtävien suorittamiseen erityisen paljon aikaa. Tähän käytetty aika luonnollisesti vähensi aikaa muusta toiminnasta, kuten esimerkiksi pysähtymisestä ja kunnollisesta ruokailusta. Joukkueiden sujuvaan päivääikatauluun vaikuttaa suuresti joukkueen keskeinen vuoropuhelu ja kyky tehdä yhteisiä ratkaisuja.

Ristiriitaa kyselylomakkeiden vastauksissa aiheutti se, että monet osallistujista olivat matkalla tyytyväisimpiä monipuolisiin rasteihin ja toivoivat, että niitä olisi enemmän. Jos matkapäiviä lyhennettäisiin, rasteja olisi myös pakko luonnollisesti vähentää. Jotkut taas olivat sitä mieltä, että päivien pituudet ovat juuri sopivia ja ajomatkat ovat mukavimpia hetkiä matkalla. Kaikilla osallistujilla on omat mielipiteensä ja toiveensa, eikä kaikkien toivomusten toteuttaminen ole mitenkään mahdollista, sillä usein ne sulkevat toinen toisiaan pois. Tämän vuoksi haasteena onkin aina uuden keksiminen seuraaville vuosille niin, että mahdollisimman monet kehitysehdotukset huomioitaisiin, mutta kuitenkin niin, ettei toisille tärkeitä elementtejä karsita pois. Osallistujat selkeästi kuitenkin kaipaavat myös jotakin, mihin he eivät voi itse vaikuttaa eivätkä aavistaa, sillä matkan aikana tapahtuvien asioiden yllätyksellisyys oli monelle reissun yksi mieluisimmista asioista (Havaintopäiväkirja 2017).

Kyselylomakkeiden vastausten, omien havaintojemme ja Messukylän seurakunnan nuorisotyönohjaajan haastattelun perusteella koemme, että #tiämpäälä-tapahtuma on kannattava kirkon nuorisotyön työkaluna. Tapahtuma sisältää

vahvasti kaksi kirkon nuorisotyöhön liitettyä osaa: pedagogisen ja sosiaalisen osan. Nämä elementit tukevat toimivaa nuorisotyön tapahtumaa ja osoittavat sen, että konsepti toimii nuorisotyön tavoitteiden mukaisesti. Tapahtuma myös luo kaikille mahdollisuuden osallistua erilaiseen tapahtumaan turvallisesti ja ohjatusti. Tapahtumaan osallistuu nuoria, nuoria aikuisia ja henkilöitä, jotka eivät välttämättä muulla tavoin olisi kirkon toimintaan kytköksissä. Tapahtuman avulla voidaan saada enemmän kontaktia varsinkin nuoriin aikuisiin, jotka usein puutoavat kirkon toiminnan ulkopuolelle ja tämän myötä saattavat erkaantua kirkosta kokonaan. Mielestämme #tiämpäällä-tapahtuma luo oivallisen yhteyden kirkon ja nuorten välillä sekä ennaltaehkäisee kirkon ja nuorten välistä kuilua juuri tässä kriittisessä ikävaiheessa, jossa nuori ajautuu helposti kirkon toiminnan ulkopuolelle.

Tapahtumassa on myös paljon seikkailukasvatuksen elementtejä, esimerkiksi tavoitteellisuus ja toiminnallisuus, jotka luovat osallistujalle mahdollisuuksia oppimiseen ja itsensä kehittämiseen. Kyselylomakkeiden vastauksista tulikin ilmi osallistujien oppimiskokemuksia liittyen esimerkiksi omien tunteiden hallintaan ja ryhmätyöskentelyn kehittämiseen. Ainoa elementti, joka vahvasti kuuluu seikkailukasvatukseen mutta ei näy niin selkeästi #tiämpäällä-tapahtumassa, on toiminnan jatkuva ohjattu reflektointi. Opinnäytetyömme suunnittelun alussa pohdimme, miten saisimme enemmän reflektiivisyyttä mukaan matkan varrelle. Vaihtoehtoina oli esimerkiksi osallistujien jakaminen pienempiin ryhmiin jokaisen matkapäivän iltana sekä kerääntyminen yhteen keskustelemaan rasteista ja mahdollisista kohdatuista haasteista. Tämä oli kuitenkin haastavaa pitkien päivien vuoksi ja siksi, että ryhmät saapuvat leirikeskuksiin eri aikoihin. Myös osallistujien energiataso oli pitkän päivän jälkeen alhainen eikä illalla usein jaksanut tehdä paljon ylimääräistä syömisen ja saunomisen lisäksi.

Päädyimme lopulta yhteistyötahomme kanssa siihen, että reflektiotuokioiden lisäys iltoihin vaatisi koko tapahtuman konseptin muutosta eikä sitä oltu halukkaita tekemään. Tämän vuoksi päädyimme kyselylomakkeisiin, jotka tämän vuoden osallistujat matkan loppuun täyttivät. Kyselylomakkeiden tarkoituksena oli haastaa osallistujia refleктоimaan omaa ja oman ryhmänsä toimintaa. Myös matkan aikana pyrimme saamaan esille osallistujien kehittymistä päivien varrel-

la rennon keskustelun kautta, esimerkiksi ajoon, suunnistamiseen ja rastien suorittamiseen liittyen. Näiden avulla pyrimme tuomaan tapahtumaan lisää reflektiivisyyttä. Matkan loppuksi olimme tyytyväisiä päätökseemme ja sen lopputulokseen. Koimme, että saimme myös arvokasta tietoa osallistujien kokemuksista tällaisella aineiston keruulla.

#tiämpäällä-tapahtumasta ei ole olemassa aikaisempaa tutkimustietoa tai materiaalia liittyen osallistujien kokemuksiin. Tutkimuksia on tehty kuitenkin samankaltaisista seikkailukasvatuksellisia elementtejä sisältävistä tapahtumista. Näitä ovat esimerkiksi Lilli Temisevän opinnäytetyö *Elämyksiä Saaristomerellä* ja Janne Koppisen sekä Paula Yrjälän opinnäytetyö *Seikkailukasvatuksellinen liikuntapäivä*. Näissä tapahtumissa osallistujat kertoivat merkittävimpien kokemusten syntyneen yhteisöllisyyden tunteesta, onnistuneesta vuorovaikutuksesta muiden kanssa, uusien kokemusten ja taitojen saamisesta sekä kehityksestä omana itsenään ja osana ryhmää. Vallitsevina teemoina olivat luonto, osallisuus ja ainutkertaisuus (Temisevä 2016, 28 – 31; Koppinen & Yrjälä 2014, 35 – 36.) Huomasimme, että muiden tutkimusten tulokset olivat hyvin samankaltaisia verrattuna oman tutkimuksemme tuloksiin. Myös meidän tutkimuksessamme osallistujien merkittävimmiä kokemuksiksi nousivat vuorovaikutustaitojen kehittyminen, uudet kokemukset, uusien taitojen oppiminen sekä kehittyminen omana itsenään ja osana ryhmää. Näiden yhtenäisten tuloksien perusteella pystymme toteamaan, että seikkailukasvatuksellisia elementtejä sisältäviä tapahtumia on hyödyllistä järjestää ja niillä on selvät positiiviset vaikutukset osallistujiin.

8.2 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys

Tutkijan tavoitteena on tutkimusta tehdessään löytää uutta ja kokea oivalluksia sekä välittämään löydöksensä tutkimusraportissaan yleisölle. Tutkimuksen luotettavuuden arviointi kuuluu osana hyvään tutkimuskäytäntöön. Tutkimuksen luotettavuus edellyttää laadukasta tutkimusta perustuen luotettaviin tuloksiin (Aaltio & Puusa 2011, 153.) Ihmisarvo, ihmisoikeudet ja sosiaalinen oikeudenmukaisuus ovat sosiaalialan keskeiset eettiset periaatteet ja ammattietiikan lähtökohdat. Talentian ammattieettisten ohjeiden mukaan sosiaalialan kriittinen

ydin on asiakkaan oman tahdon ja päätöksenteon kunnioittaminen omista arvoista huolimatta. Ammattihenkilön on puolustettava ja kunnioitettava asiakkaansa ihmisarvoa ja ihmisoikeuksia. Ammattihenkilön on myös omattava taito oman ammatillisen toiminnan ja yhteiskunnallisen päätöksenteon kyseenalaistamiseen (Talentia: Ammattietiikka.)

Etenkin tässä opinnäytetyössä olemme peilanneet tutkimuksen suunnittelua ja toteutusta sosionomin kompetensseihin ja niihin kuuluvaan tutkimukselliseen kehittämis- ja innovaatio-osaamiseen. Tähän kuuluu muun muassa taito suunnitella, toteuttaa ja arvioida kehittämishankkeita, kyky soveltaa tutkimus- ja kehittämismenetelmiä toimintakäytäntöjen kehittämiseksi sekä toimia tutkimus- ja kehittämistyön eettisten periaatteiden ja ohjeiden mukaisesti. Pyrimme myös vahvasti ammatilliseen kriittiseen reflektioon, varsinkin tutkimustuloksia arvioi-
dessa (Diak: Sosiaalialan ammattikorkeakoulutuksen kompetenssit 2016.) Pohdimme tekijöitä, jotka saattaisivat vaikuttaa tutkimuksemme luotettavuuteen. Keskustelimme läsnäolostamme tapahtumassa ja sen vaikutuksesta osallistujien antamiin kyselylomakevastauksiin: voisiko neljän päivän vuorovaikutus tutkijan ja tutkittavan välillä vaikuttaa vastauksien vilpittömyyteen? Kuitenkin uskoimme siihen, ettei tämä tule olemaan ongelma tutkimuksen luotettavuuden kannalta. Heti tutkimuksen alussa esittelimme itsemme ja kerroimme tarkoituksemme ja päämäärämme tapahtumassa, ettei kenellekään jäisi epäselväksi tai huomiotta, mitä varten olimme paikalla. Tätä uskomusta vahvisti kyselylomakkeiden vastaukset ja tapahtumasta annettu palaute. Vastaukset olivat laajoja ja yksityiskohtaisia ja joukosta löytyi myös kritiikkiä ja kehitysehdotuksia tapahtumalle.

Opinnäytetyön jokaisessa vaiheessa on noudatettu ja kunnioitettu sosiaalityön arvoja ja eettisiä periaatteita. Jokaista tutkimukseen osallistujaa on kohdeltu tasa-arvoisesti ja tutkimuksessa on kunnioitettu yksilön itsemääräämisoikeutta, yksityisyyttä ja tietosuojaa riippumatta henkilön rodusta, uskonnosta, suorituskyvystä tai henkilökohtaisista ominaisuuksista (Kananoja 2010, 120.) Ennen tutkimuksen alkua jokaiselle osallistujalle jaettiin henkilökohtaisesti tutkimuslupa-lomake (ks. Liite 5), jossa he saivat päättää omasta osallistumisestaan tutkimukseen. Opinnäytetyön valokuvissa esiintyviltä henkilöiltä on henkilökohtai-

sesti pyydetty lupa kuvien käyttöön. Alaikäisiltä pyydettiin huoltajan suostumus ja allekirjoitus. Kaikki kyselylomakkeet tuhotaan opinnäytetyöprosessin päätyttyä joulukuussa 2017.

8.3 Ammatillisen kasvun pohdinta

Tutkimus, jonka aloitimme lokakuussa 2016 ja jonka olemme nyt päättämässä marraskuussa 2017, on ollut monivaiheinen ja etenkin opettavainen tie. Opinnäytetyöprosessi kesti reilun vuoden verran. Tämän vuoden aikana olemme oppineet paljon muun muassa kehittämis- ja tutkimustyöstä, eri tahojen kanssa tehdystä yhteistyöstä, tapahtuman järjestämisestä sekä siihen kuuluvista eri ulottuvuuksista. Kuitenkin eniten tämä prosessi on opettanut meille pitkäjänteisyyttä ja kärsivällisyyttä tekemäämme työtä kohtaan. Läpikäyty prosessi opetti meitä myös tarkastelemaan kriittisesti tekemiämme valintoja opinnäytetyön suunnittelu- ja toteutusvaiheessa.

Tapahtuman järjestämisessä ja siihen liitetyn tutkimuksen teossa oli suuri vastuu, ja koemme erityisesti sen kasvattaneen meitä ammattilaisina. Myös se tilanne, että tapahtuma ei ollut uusi ja tapahtuman alkuperäinen perustaja oli opinnäytetyön yhteistyötahonamme, loi omat paineensa työhön. Tämä paine loppujen lopuksi auttoi opinnäytetyön prosessin aikana: se sai meidät tekemään vielä ylimääräistä työtä ja näkemään ylimääräisen vaivan tapahtuman suunnittelussa, järjestämisessä sekä tutkimuksen laatuun panostamisessa. Keskustelimme yhdessä näin jälkeenpäin tapahtuman järjestämisprosessista ja molempien päällimmäiset tunnelmat asiasta olivat, että ”ensimmäistä kertaa oli oikean työntekijän fiilis”.

Ammatillisesta näkökulmasta katsottuna opinnäytetyöprosessi opetti myös paljon kehittämis- ja tutkimustyöstä. Meille molemmille tämä oli ensikosketus tutkimustyön maailmaan ja jouduimme paljon itsenäisesti ottamaan selvää asioista ja opettelemaan uusia työmuotoja. Koemme, että tämän ansiosta tulevaisuudessa olemme ammattilaisina itsevarmempia ja valmiimpia kohdatessamme samankaltaisia työtehtäviä.

LÄHTEET

- Aalberg, V. & Siimes, M.A. (1999). *Lapsesta aikuiseksi*. Jyväskylä: Gummerus kirjapaino Oy.
- Aaltio, I. & Puusa, A. (2011). Laadullisen tutkimuksen luotettavuus. Teoksessa A. Puusa & P. Juuti (toim.), *Menetelmäviidakon raivaajat*. Vantaa: Hansaprint.
- Diak. Sosiaalialan ammattikorkeakoulutuksen kompetenssit 2016. Saatavilla fi-
le:///C:/Users/Acer/Downloads/Sosionomi_kompetenssit_2016%20(3).pdf
- Havaintopäiväkirja (2017). Rontu, M. & Turunen, W.
- Horelli, L., Haikkola, L. & Sotkasiira, T. (2008). Osallistuminen nuorisotyön lähestymistapana. Teoksessa T. Hoikkala & A. Sell (toim.), *Nuorisotyötä on tehtävä – Menetelmien perustat, rajat ja mahdollisuudet*. Helsinki: Hakapaino Oy.
- Kallinen, E. & Huttunen, T. (2005). Ennen meitä – 100 vuotta kristillistä nuorisotyötä. Teoksessa T. Paananen & H. Tuominen (toim.), *Nuorisotyön käsikirja*. Helsinki: Kirjapaja Oy.
- Kananen, J. (2015). *Opinnäytetyön kirjoittajan opas*. Jyväskylä: Juvenes Print.
- Kananoja, A. (2010). Arvot, moraalit ja eettiset periaatteet. Teoksessa A. Kananoja, M. Lähteinen & P. Marjamäki (toim.), *Sosiaalityön käsikirja*. Helsinki: Tietosanoma Oy.
- Karppinen, S. J.A. (2007). Elämyksestä kokemukseen ja oppimiseen. Teoksessa S. J.A. Karppinen & T. Latomaa (toim.), *Seikkaillen elämyksiä*. Tampere: Juvenes Print.
- Karppinen, S. J.A. & Latomaa, T. (2007). Elämyksestä ja kokemuksesta teoriaa ja käytäntöä. Teoksessa S. J.A. Karppinen & T. Latomaa (toim.), *Seikkaillen elämyksiä*. Tampere: Juvenes Print.
- Karppinen, S. J.A. & Latomaa, T. (2015). Sivistys ja pedagoginen toiminta. Teoksessa S. J.A. Karppinen & T. Latomaa (toim.), *Seikkaillen elämyksiä III*. Vantaa: Hansaprint.

- Kirkkohallitus. Kirkon tilastot. Jäsenmäärä 1999-2016. Saatavilla <https://www.kirkontilastot.fi/viz?id=26>
- Kivelä, A. (2010). Toiminta – elämys – sivistys. Teoksessa S. J.A. Karppinen & T. Latomaa (toim.), *Seikkailujen elämyksiä II*. Tampere: Juvenes Print.
- Koppinen, J. & Yrjälä, P. (2014). *Seikkailukasvatuksellinen luontoliikuntapäivä*. (Opinnäytetyö, Lapin ammattikorkeakoulu, terveys- ja liikunta-alan koulutusohjelma). Saatavilla <https://theseus.fi/>
- Köykkä, A. (2014). *Nuorisotyön alkeet ja jatko*. Helsinki: Lasten keskus ja Kirjapaja.
- Launonen, P. (2008). Kirkon nuorisotyö – hengellisen, pedagogisen ja sosiaalisen kolmiyhteys. Teoksessa T. Hoikkala & A. Sell (toim.), *Nuorisotyötä on tehtävä*. Helsinki: Hakapaino Oy.
- Lehtonen, K. (2016). *Nurmijärven humanistisen ammattikorkeakoulun luentomateriaali*.
- Linnossuo, O. (2007). Seikkailukokemusten vaikuttavuuden tutkimus. Teoksessa S. J.A. Karppinen & T. Latomaa (toim.), *Seikkailujen elämyksiä*. Rovaniemi: Juvenes Print.
- Malkavaara, M. (2011). Osallisuus, kirkko ja sen teologia. Teoksessa S. Nurmi & K. Rantala (toim.), *Näyn & kuulun – Lapsen etu ja osallisuus*. Helsinki: LK-kirjat
- Marttila, M. (2016). *Elämys- ja seikkailupedagoginen luontoliikunta opetussuunnitelman toteutuksessa – etnografinen tutkimus*. Jyväskylä: Jyväskylä University Printing House.
- Mäkelä, J. (2011). Osallisuuden merkitys lapsen ja nuoren kehitykselle. Teoksessa S. Nurmi & K. Rantala (toim.), *Näyn & kuulun – Lapsen etu ja osallisuus*. Helsinki: LK-kirjat.
- Nieminen, J. (2008). Vastavoiman hahmo – nuorisotyön yleiset tehtävät, oppimisympäristöt ja eetos. Teoksessa T. Hoikkala & A. Sell (toim.), *Nuorisotyötä on tehtävä*. Helsinki: Hakapaino Oy.
- Nurmi, J-E., Ahonen, T., Lyytinen, H., Lyytinen, P., Pulkkinen, L. & Ruoppila, I. (2014). *Ihmisen psykologinen kehitys*. Jyväskylä: PS-kustannus.
- Nurmi, S. (2011). Johdanto. Teoksessa S. Nurmi & K. Rantala (toim.), *Näyn & kuulun – Lapsen etu ja osallisuus*. Helsinki: LK-kirjat.

Outward Bound Finland ry. Elämyspedagogiikka. Saatavilla

<http://www.outwardbound.fi/outward-bound/elamyspedagogiikka>

Rantala, K. (2011). Miksi osallisuus on tärkeää? Teoksessa S. Nurmi & K. Rantala (toim.), *Näyn & kuulun – Lapsen etu ja osallisuus*. Helsinki: LK-kirjat.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko. Kirkon ympäristötyö. Saatavilla

<https://evl.fi/tietoa-kirkosta/kirkko-ja-yhteiskunta/kirkon-ymparistotyö>

Suomen nuorisokeskukset. Seikkailukasvatus. Saatavilla

<http://www.snk.fi/seikkailukasvatus/>

Talentia. Ammattietiikka. Saatavilla <http://talentia.e-julkaisu.com/2017/eettiset-ohjeet/>

Tampereen seurakunnat. Harjun seurakunta. Saatavilla

https://tampereenseurakunnat.fi/seurakunnat/harjun_seurakunta/kotiseurakunta

Tampereen seurakunnat. Messukylän seurakunta. Saatavilla

https://tampereenseurakunnat.fi/seurakunnat/messukylan_seurakunta/kotiseurakunta

Tampereen seurakunnat. Seurakuntayhtymä. Saatavilla

https://tampereenseurakunnat.fi/kirkko_tampereella/seurakuntayhtymä

Temisevä, L. (2016). *Elämyksiä Saaristomerellä. Kartoitus osallistujien kokemuksista Y-Säätiön purjehdukselta 2016*. (Opinnäytetyö, Diakonia-ammattikorkeakoulu, sosiaalialan koulutusohjelma). Saatavilla <https://theseus.fi/>

Tuomi, J. & Sarajärvi, A. (2009). *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Vantaa: Tammi.

Virtainlahti, S. (2011). Etnografinen tutkimus. Teoksessa A. Puusa & P. Juuti (toim.), *Menetelmäviidakon raivaajat*. Vantaa: Hansaprint.

LIITE 1: Viestintäsuunnitelma

#TIÄMPÄÄLLÄ 2017 VIESTINTÄSUUNNITELMA

1. Perustiedot

- #tiämpäällä on Tampereen seurakuntien järjestämä autosuunnistustapahtuma, joka on kohdistettu pääasiassa 15-30-vuotiaille nuorille sekä nuorille aikuisille. Tapahtuman tarkoituksena on kiertää rasteja, jotka ovat ripoteltu ympäri Suomea, erilaisiin ympäristöihin. Matkaa käydään suunnistaen perinteisellä tiekartalla ja ajokilometrejä tulee yhteensä noin 2000-2500. Tapahtuma kestää neljä päivää ja yöpymiset tapahtuvat leirikeskuksissa ympäri Suomea.
- Viestintää toteutetaan 6.3.-25.6.2017 aikana.

2. Viestinnän tavoitteet

- Lisätä tietoisuutta tapahtumasta eri Tampereen seurakunnissa.
- Innostaa uusia ja vanhoja kasvoja osallistumaan #tiämpäällä - tapahtumaan.
- Tuoda esiin aikaisempien vuosien kokemuksia tapahtumasta.
- Pitää ihmisten kiinnostusta yllä tapahtumaa kohtaan.

3. Viestinnän kohderyhmät

- Kohderyhmään kuuluvat kirkon nuorisotyö, nuorten aikuisten työ ja ikäryhmään sopivat luotettavat nuoret ja nuoret aikuiset (esimerkiksi isoskoulutuksesta ja apuohjaajakoulutuksesta tutut).
- Tampereen seurakuntien työntekijöistä ensisijaiset viestinnän kohderyhmät ovat vastaavat nuorisotyönohjaajat ja nuorisotyönohjaajat.
- Tapahtumasta tietoisuutta on myös levitetty Instagramissa muun muassa Tampere -aiheisiin ryhmiin ja Visit Tampere-matkailuneuvontaan.
- Itse tapahtuman aikana viestintää käydään tapahtuman virallisen Instagram-tilin kautta tapahtumassa otettuja kuvia ja videoita julkaisten.

4. Ydinsanomat, joita viestitetään

- #tiämpäällä on Tampereen Messukylän seurakunnan nuorisotyön suunnittelema ja toteuttama autosuunnistustapahtuma, jossa kierretään ympäri Suomea rasteja suorittaen, neljän päivän ajan.
- #tiämpäällä tarjoaa elämyksiä ja seikkailukasvatuksen piirteitä
- Tapahtuman virallinen slogan on tekeillä seurakunnan toimesta emmekä sen vuoksi ota siihen kantaa.

5. Visuaalinen ilme

- Tarkoituksena on havainnollistaa tapahtuman laajuutta ja elämyksellistä puolta ja tuottaa mielikuvia tapahtumaan osallistuvien henkilöiden kokemuksista, esimerkiksi valokuvien ja videopätkien kautta. Tämän tarkoituksena on herättää kiinnostusta tapahtumaa kohtaan ja innostaa osallistumaan tapahtumaan.
- Toteutetaan visuaalinen tuotos Adobe After Effectsin digitaalista grafiikkaa, kuvia ja videoita hyödyntäen.

6. Viestinnän keinot ja kanavat

- Internetsivusto (Facebook, Instagram)
- Viestintäpalvelu (Whatsapp-ryhmä)
- Puhelinkeskustelu (seurakuntien työntekijöiden kanssa)
- Tapahtumat (eri Tampereen seurakuntien nuorteniltoja yms. kiertäen ja #tiämpäällä -tapahtumaa mainostaen)

7. Aikataulutus

- 6.3.-25.6.2017

8. Budjetti

- 0€

9. Arviointi

- Palautteen, tapahtuman osallistujamäärän ja kokemusten kautta

LIITE 2: Osallistajakortti

- #tiämpäällä -

OSALLISTUJAKORTTI

Nuoren nimi:

Nuoren puhelinnumero:

- nuori saa ilmoittautua ja osallistua ko. tapahtumaan
- olemme lukeneet tapahtuman infon ja sitoudumme tapahtumaan
- kuvamateriaalia osallistujasta ei saa julkaista seurakunnan omissa julkaisuissa

Huoltajan nimi:

Huoltajan puhelinnumero:

Huoltajan sähköpostiosoite:

LIITE 3: Kyselylomake – Henkilökohtainen

Kyselylomake – Henkilökohtainen

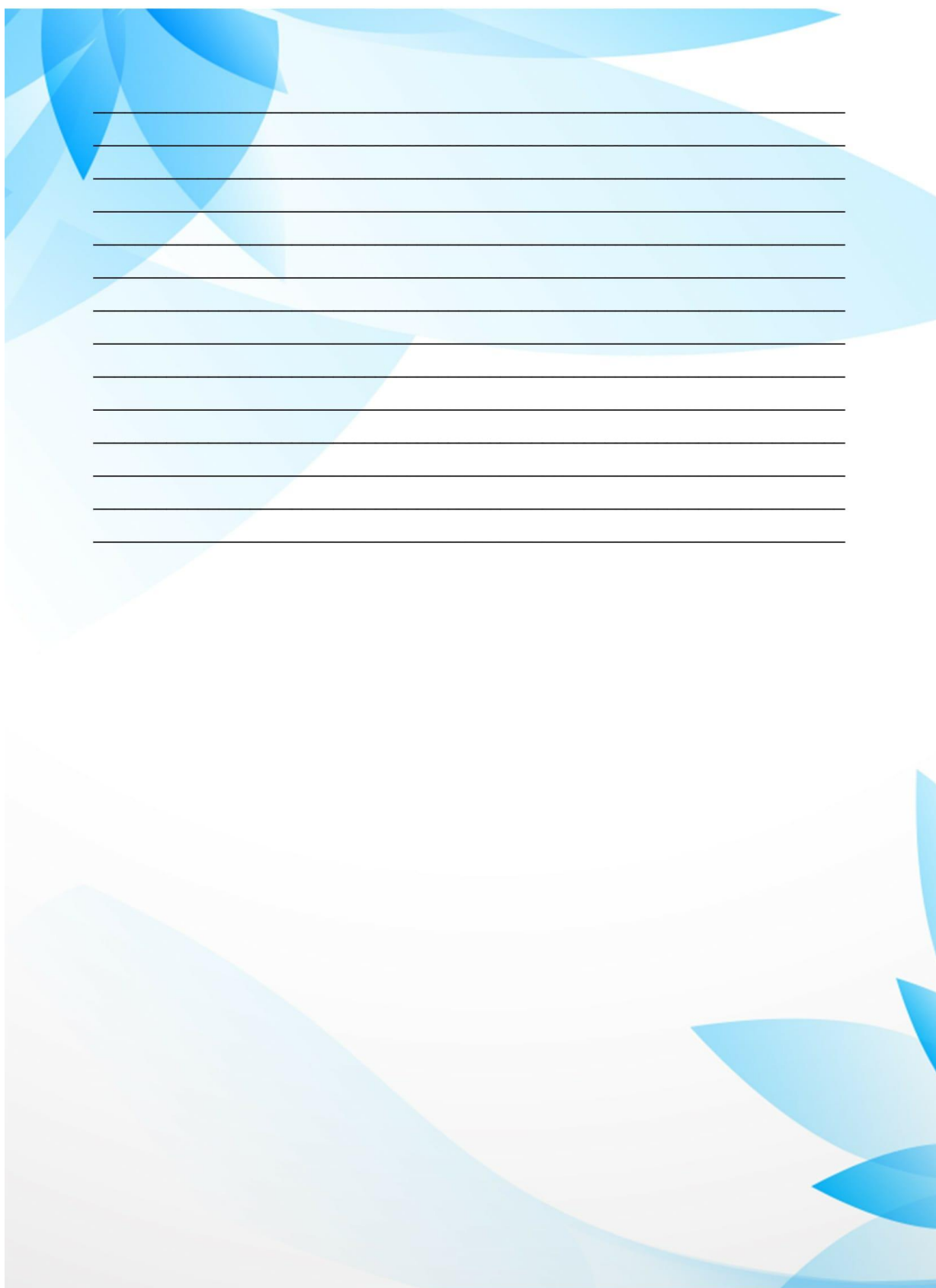
- 1 Nyt kun matka on tullut päätökseensä ja viimeisten pisteiden laskua vaille valmis, mitkä ovat päällimmäiset tunnelmat matkasta?

- 2 Mikä oli mieluisinta matkan aikana? Mikä taas ei ollut niin mieluisaa?

- 3 Mikä tilanne matkalla oli mieleenpainuvuin?

- 4 Missä koit onnistuneesi?

- 5 Minkä koit haastavaksi matkan aikana?

LIITE 4: Kyselylomake – Tiimityöskentely

Kyselylomake – Tiimityöskentely

Olette matkanneet onnistuneesti läpi vaativat neljä päivää, onneksi olkoon!

Viimeisten neljän päivän aikana olette kohdanneet haasteita, joiden selvittämisessä olette hyödyntäneet tiimityöskentelyä.

Parhaimmillaan tiimityöskentely opettaa monia hyödyllisiä elämäntaitoja. Tässä vaiheessa kisaa onkin hyvä pysähtyä hetkeksi pohtimaan yhteistä tiimityöskentelyänne: Mitä siitä opitte ja missä voisi olla vielä kehittämisen varaa?

1. Kuvailkaa ryhmänne toimintaa viidellä sanalla.

2. Mitkä olivat tiiminne vahvuudet?

3. Mikä tuntui haastavimmalta tiimityöskentelyssä? Mikä taas helpoimmalta?

4. Miten koitte kehittyvänne tiimityöskentelyssä matkan aikana? Mitkä asiat tuntuivat helpommilta matkan loppupäässä kuin alkupäässä?

LIITE 5: Tutkimukseen osallistuminen

Tutkimukseen osallistuminen

Opinnäytetyön tavoitteena on kartoittaa #tiämpäällä -tapahtuman osallistujien kokemuksia matkan varrelta. Kerätyn aineiston pohjalta tuotetaan tietoa, jotta tapahtumaa voidaan jatkossa kehittää ja ylläpitää.

Tutkimus tuotetaan eettisiä periaatteita kunnioittaen. Tutkimukseen osallistuminen on vapaaehtoista ja tutkimukseen osallistujalla on oikeus jättäytyä pois tutkimuksesta, missä tahansa tutkimuksen vaiheessa. Tutkimukseen osallistujat eivät ole tunnistettavissa tutkimuksen lopullisessa yhteenvedossa. Tutkimusaineisto pidetään salassa ja se tuhoetaan tutkimuksen valmistuttua. Tutkimukseen osallistujalla on oikeus lukea häntä koskeva osuus tutkimuksesta ennen julkaisemista, hänen sitä pyydettyään. Valmis opinnäytetyö julkaistaan Theseus-tietokannassa.

Suostun En suostu

tutkimukseen ja siihen, että opiskelijat Meri Rontu ja Werner Turunen saavat käyttää omia havainnoitejaan, matkalla otettuja kuvia ja videoita sekä kyselylomakkeen vastauksia tutkimusaineistona.

Nimi: _____

Paikka ja päivämäärä: _____

Lisätietoa:

Opiskelija Meri Rontu, puh. 040-5918744, meri.rontu@student.diak.fi

Opiskelija Werner Turunen, puh. 044-0223350, werner.turunen@student.diak.fi